

W. J. SCHNELL

**třicet let
otrokem
strážné věže**

Název: Třicet let otrokem Strážné věže, William J. Schnell

Přeloženo z polštiny

Vydaly: Křesťanské sbory

Překlad: Lydia Przybalová, 1991

Obálka: Marcela Orawská

Redakce: Ing. Milan Szturc

ISBN: 80-85237-21-0

PDF: -janj-, 2010

Obsah

Předmluva autora.....	5
Kapitola 1 – Prožitky z mládí.....	6
Kapitola 2 – Začátek intrik.....	7
Kapitola 3 – Podmaněn do otroctví Strážné věže.....	9
Kapitola 4 – Judge Rutherford v německu.....	11
Kapitola 5 – Prosévání řad.....	12
Kapitola 6 – „Boží organizace“.....	12
Kapitola 7 – Od nadšení k rozčarování.....	13
Kapitola 8 – Průkopníci, průkopníci!.....	16
Kapitola 9 – Doktrinální vývoj hnutí svědků Jehovových.....	18
Kapitola 10 – Počátky nové strategie.....	20
Kapitola 11 – Moje služba v New Yorku.....	21
Kapitola 12 – Sedmistupňový program.....	23
Kapitola 13 – Moje úloha v New Jersey.....	26
Kapitola 14 – Teokracie roku 1938.....	28
Kapitola 15 – Teokracie světového rozsahu.....	29
Kapitola 16 – Kdo je tím ničemným, utlačujícím vlkem?.....	31
Kapitola 17 – Vyjití z labyrintu.....	33
Mým bývalým „bratrům“.....	36
Varování.....	37

Tato strana je ponechána záměrně prázdná

Předmluva autora

Z Boží milosti jsem se stal znovu křesťanem. Bůh mne našel již v mém dětství. Zanedlouho potom jsem byl vtažen do organizace Strážná věž (Watch Tower Organisation) a postupně jsem se stal jejím otrokem. Když můj duchovní život umíral, činil jsem zoufalé pokusy se osvobodit, ale každý takový pokus končil ještě silnějším otroctvím. Dvakrát se už už zdálo, že jsem svobodný, ale to jen proto, abych se opět zřítíl zpátky do stejné propasti. Teprve nyní přišla svoboda.

Z Boží milosti jsem se stal svobodný tehdy, když mne On pozvedl po celonoční modlitbě a když jsem pocítil tak osvěžující vanutí Ducha, že jsem pod jeho vlivem učinil Bohu slib.

Popisem svého třicetiletého otroctví plním slib, za jehož cenu jsem získal svobodu. Nepředkládám Vám ke čtení teologickou úvahu, ale ze srdce prýstící vyznání o otroctví tak hlubokém, že mne to stálo třicet let úsilí, než jsem se ho zbavil. Ke zveřejnění těchto způsobů zotročování mne vede tato křesťanská pohnutka: pokud se nacházíš v otroctví jako jeden ze svědků Jehovových, jsem si jist, že moje svědectví ti může pomoci zhodnotit tvou situaci, abys místo dalšího tápání ve tmě mohl najít cestu ke světlu. Tuto cestu jsem našel po mnoha omylech a zkušenostech a velice jsem po ní toužil. Pokud svědkem Jehovovým nejsi, kéž je historie mého třicetiletého otroctví pro tebe výstrahou. Můj životní příběh se dostal na papír díky tiskařské barvě, ale jeho duchovní obsah a myšlenky, které obsahuje, jsou psané krví mého života, utrpením a mukami prožívanými v pekle, které je pro mne mnohem reálnější než „Peklo“ spisovatele Danteho.

Psaním těchto řádků neživím v sobě nenávisť k mým bývalým bratrům a netoužím po pomstě. Prostě plním slib, který jsem dal Bohu ve chvíli, kdy mi pomohl osvobodit se a stát se znovu křesťanem.

W. J. Schnell, Yongstown, Ohio

Kapitola 1

Prožitky z mládí

Moje obrácení

Jednoho nedělního rána v červenci 1917 v hodině nedělní školy v evangelickém kostele jsem byl v podobenství o milosrdném Samaritánovi hluboce zasažen osobností Ježíše jako Zachránce. Učitelova slova ve mně vyvolala touhu Ježíše poznat. Chtěl jsem si o Něm přechíst všechno, co bylo možné. Bylo mi tehdy dvanáct let. Bůh mne volal.

Po návratu domů jsem ještě tentýž den v poledne začal číst čtyři evangelia, potom celý Nový zákon a nakonec celou Bibli. To, co jsem četl, jsem hluboce prožíval. Teprve v pozdějších letech jsem porozuměl, že mne tehdy Otec přitahoval k sobě – v souladu se slovy Pána Ježíše: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec.“ (Jan 6:44). Skutečně, čtením Písma svatého vzrůstalo mé přesvědčení o potřebě Spasitele.

Vezmeme-li v úvahu skutečnost, že probíhal třetí rok první světové války, bylo to, co Ježíš konal a učil o lásce a vzájemných vztazích, v jasném rozporu s tím, co se tehdy dělo kolem mne. S poznáním mého opravdového stavu a toho, co Bůh v Ježíši udělal pro mou záchranu, přišlo do mého srdce uvědomění si hříchu a víra ve spasení. S radostí jsem si uvědomil, že Ježíš zemřel na kříži za takové hříšníky, jako jsem já, že Jeho krev smyla mé hříchy a že jeho zmrtvýchvstáním byla smrt poražena, a to pro mne a pro všechny, kteří Ho vírou přijmou. A tak jsem ve svých čtrnácti letech prožil znovuzrození.

Krátký životopis

Narodil jsem se ve Spojených Státech v Jersey City v roce 1905, ale když mi bylo devět let, přestěhovali se moji rodiče v roce 1914 do Evropy do Německa. Hned nato vypukla první světová válka. Otec musel narukovat a my jsme dostali bydlení v okolí Poznaně poblíž ruských hranic. Teprve v roce 1915 jsme dostali od otce první zprávy. Válka jím smýkala po všech frontách.

V prosinci roku 1918, těsně před vánocemi, přišel otec domů. Měli jsme úžasnou radost. Ale pohoda trvala jen krátce. V lednu roku 1919 vzniklo povstání Poláků, kteří zaútočili na německá vojska. Můj otec, jako německý důstojník, byl zajat.

Z kraje roku 1921 nás naložili do nákladních vagónů a odvezli do Německa za nové hranice. Začali jsme bydlet v Berlíně. Na ulici probíhaly šarvátky republikánů s organizací Spartakus, všechno bylo nejisté, dočasné, ale konečně zavládl mír.

Setkání s Badateli Bible

Z vděčnosti Bohu za Jeho zvláštní ochranu jsme se s otcem, který byl nábožensky založen, rozhodli nějakým způsobem Bohu sloužit. Jednoho dne nás, ztracence uprostřed velkého Berlína, navštívili Badatelé Bible a nechali nám několik knih. Neměli jsme ve městě žádné přátele a rychle jsme se s Badateli spřátelili. Jejich sbor nám prokázal mnoho dobrého a cítili jsme se uprostřed nich dobře. Bylo mi tehdy šestnáct let a začal jsem duchovně dozrávat.

Tady je třeba podotknout, že tehdejší sbory Badatelů Písma svatého nemají nic společného s dnešními shromážděními svědků Jehovových v tzv. „sálech království“. Tehdy ustanovovali ze svého středu starší nezávisle na ústředí – ve shodě s pokyny apoštola Pavla v epištolách Timoteovi a Titovi. Lidé, ke kterým jsme se upnuli, byli křesťané, kteří vedli posvěcený život, předkládali Pánu své myšlenky, své chování a každodenní práci. Scházeli se v neděli k rozvažování Písem a ve středu večer k modlitbám. Navštěvovali nemocné, pomáhali chudým a s radostí vítali každého hosta ve svém středu. Chci ještě jednou zopakovat, že to nemělo nic společného s dnešními praktikami svědků Jehovových, jejichž návštěvy mají pouze dvojí účel: u nových lidí propagační, u svých vlastních disciplinární.

Jak jsem se stal aktivní

Ve společenství Badatelů jsem často hovořil o svém obrácení a o Boží milosti. V letech 1921 až 1924 jsem studoval a volný čas odpoledne jsem mohl využívat k návštěvám lidí toužících slyšet evangelium. Cítil jsem, že naše návštěvy přináší radost těm, kteří nás v této nejisté a temné době zvali dál, a to byl první důvod mého angažování se. Nikdy nezapomenu na dívku, jejíž životní příběh, naplněný mukami plynoucími z psychické choroby, mne doslova přikoval ke křeslu, ve kterém jsem seděl. Tvrdila, že je ovládána zlou mocí. Její tvář byla bledá a oči jí pálily. Zapůsobilo to na mě natolik, že jsem nemohl vstát. Svezl jsem se na kolena a v upřímné modlitbě jsem Pánu předložil potíže této dívky a prosil jsem Pána o pomoc. Když jsme vstali z kolenou, prosila mne se slzami v očích, abych ji navštěvoval. Později vyznávala, že během naší první společné modlitby začala její nemoc postupně ochabovat. Během tří let mého studia a práce v Berlíně si mne Bůh použil k tomu, abych pomohl sedmnácti lidem stát se křesťany, z toho byli tři ateisté a jeden anarchista.

Nechci, aby někdo mylně chápal tento odstavec jako sebechválu nebo doporučení učení a zásad Badatelů Bible. Chtěl jsem jen vysvětlit, co mne k nim přitáhlo. Je důležité porozumět, jak a proč jsem se nechal vtáhnout a potom ztročit jedním z nejvíce diktátorských a autokratických systémů na světě.

Kapitola 2 Začátek intrik

V téže době, o které jsem psal, se na našem duchovním horizontu začaly objevovat temné mraky. Daleko v Brooklynu se chopilo moci nové vedení společnosti Strážná věž (The Watch Tower Society). Ti, kdo stáli v čele, začali rychle přeorganizovat svou práci, neboť toužili získat dřívější pozice, které měli uprostřed sborů Badatelů Bible, založených Ch. T. Russellem. Nový, ambiciózní prezident, Judge Rutherford, který byl během války uvězněn, a měl proto vůči duchovenstvu výhrady, hořel touhou po odvetě. Rozhodl se využít nestabilizovaných poměrů na celém světě k vybudování nadstavby Strážné věže nad dílem Ch. T. Russela.

Vedení Strážné věže vědělo, že v církvích jsou milióny formálních, v pravdách neupevněných křesťanů, jež se mohou stát lehkou kořistí pro novou organizaci Strážná věž, která promyšleným a připraveným útokem může tyto masy lidí od církví lehce odloučit. Tak vlastně vznikl plán útoku na křesťany organizované v církvích. Náboženství začalo být označováno jako příčina všeho zla a skutečnost jejich organizování jako důvod jejich slabosti.

„Vymývání mozků“

Tento nový útok byl iniciován brožurou nazvanou *Veliký Babylon padl* (1919). Formulovala základní výhrady proti organizovanému křesťanstvu. V souvislosti s existující organizací v církvích je křesťanstvo nazváno Velkým Babylonem ze Zjevení. Od dob španělské inkvizice to byl zřejmě první pokus „vymývání mozků“ založený na zboření starých pojetí víry, která vlastně byla v myslích miliónů tzv. křesťanů jen slabě zakotvena. Dnes je to stejné jako tehdy. Na otázku, zda nominální křesťané dokáží zdůvodnit a obhájit své přesvědčení, je jednoduchá odpověď.

Aby však bylo „vymývání mozků“ dokonalé, je třeba to staré, odmítané, nahradit něčím novým. Brožura *Veliký Babylon padl* tento předpoklad splňovala. Ježíš, jako vítěz nad smrtí, měl právo říci: „Kdo věří ve mne, bude žít na věky“ nebo „Kdo věří v Syna, má věčný život“ (Jan 8:51). A tuto pravdu, starou jako křesťanství samo, pravdu, vyznávanou živými křesťany po celém světě, ohlašovala společnost Strážná věž jako „nové světlo“, které bylo skrze ni odkryto. A skutečně. Přestože to byla stará pravda, vyloupili tuto perlu z celku křesťanské nauky a uměle ji zabalili do lidských slov. Strážná věž ohlásila konkrétně v roce 1920, že „milióny dnes žijících lidí nikdy nezemřou“.

Je lehké si představit, jaký dopad mělo toto heslo po světové válce, během níž zahynuly v hladu a nejistotě milióny lidí. Představa věčného života podle Strážné věže měla být realizována pod podmínkou, že ony milióny opustí křesťanství a připojí se k organizaci Strážná věž. Porovnejme nyní, co říká Písmo svaté a co Strážná věž. V Evangelii Jana 11:25-26 Pán Ježíš říká: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky.“ Naproti tomu Strážná věž ohlásila: „Každý, kdo žije a uvěří v organizaci Strážná věž a připojí se k nám a bude roznášet naše knihy, brožury a časopisy a bude podávat zprávy z takto využitého času a bude se účastnit našich shromáždění, neumře na věky.“ Tento obsah byl podán jako slova Písma svatého s přesvědčením, že si tisíce lidí nevšimnou tohoto podvodu.

Tak začalo nucení nových i starých věřících k přijetí způsobu myšlení Strážné věže místo pokynů Písma svatého. Byla to první etapa „vymývání mozků“. Hned za ní přišly další: rostoucí netolerance a omezované myšlení vyznavačů. Kulminačním bodem tohoto procesu mělo být, a do roku 1938 toho skutečně bylo dosaženo, naprosté potlačení samostatného myšlení. Místo toho byl jako základ masových akcí zaveden teokratický způsob myšlení, řízený z Brooklynu.

Jistě, nebyl to lehce dosažitelný cíl, ale sami můžete z vývoje situace popisované v této knize vidět, jak úporně se za ním šlo. Tak dlouho, dokud „teokratické“ myšlení, slepá poslušnost a masové akce, doprovázené husím pochodem, nebyly všem vlastní.

Samozřejmě, v Berlíně jsme neprokoukli skutečné cíle brožur *Veliký Babylon padl* a *Milióny dnes žijících lidí nikdy nezemřou*. Ovšem měli jsme si to uvědomit, když heslo propagované společností Strážná věž vůbec nesouhlasilo s Písmem svatým. My jsme však přesto naslepo rozdali milióny exemplářů obou těchto publikací. Já sám jsem rozšířil přes tisíc exemplářů brožury *Milióny dnes žijících lidí nikdy nezemřou*. Celou sobotu jsem jezdil berlínskou dráhou Ring Bahn kolem města, stál v přeplněných odděleních třetí třídy a svědčil o tom, že Milióny... nikdy nezemřou, a prodával brožury za 25 feniků. Některou sobotu se mi podařilo zpeněžit až tři sta brožur, což představovalo asi 75 marek zisku zprostředkovaného mnou společností Strážná věž. Tímto způsobem jsme si sami na sebe šili kazajku, kterou nám pak oblékli.

„Budou vám předkládat své výmysly, aby z vás těžili“

Slova z 2. epištoly apoštola Petra 2,3 přijdou na mysl každému, kdo poznal historii a literaturu společnosti Strážná věž. Stále dokola citují úseky z Bible, vytržené ze souvislosti a přizpůsobené svým cílům. Prodejem literatury sbírají peníze na budování všesvětové organizace Strážná věž. Tento způsob se osvědčil tak dobře, že do dnešního dne je s úspěchem využíván. Jejich texty vždycky obsahují část pravdy, obvykle na začátku. Celek ovšem bývá přesyten slovníkem organizace a zpracován tak, že v hlavě čtenáře zpravidla nastane zmatek. Než se oběť vzpamatuje, je zbavena schopnosti vlastního myšlení, chopení se vlastní iniciativy a celkově samostatnosti vůbec.

Celý tento postup měl za cíl dovést ty, kteří poslouchají, do takového stavu, ve kterém budou číst pouze knihy, brožury a časopisy společnosti Strážná věž. Jedinec s takto vymytým mozkiem každému slovu Strážné věže nejen věřil, nýbrž je také jako zvěstovatel království roznášel ode dveří ke dveřím jako skutečné evangelium. Může být lepší příklad člověka, kterému jsou „předkládány výmysly, aby z něho těžili“?

Zvěstujte!

K vytvoření celosvětové organizace, po které toužil prezident společnosti Strážná věž Judge Rutherford, bylo ale třeba mnoho peněz. Většina Badatelů Bible byla chudobná a nové učení, dá se říci, nebylo tak populární, aby vzbudilo zájem majetných lidí. V tomto duchu vznikla mezi rokem 1919 až 1922 myšlenka typická pro americké byznysmeny, myšlenka obrovské celosvětové kampaně založené na prodeji knih a brožur vydávaných a tištěných společností Strážná věž. Za takto získané peníze měla být vysněná celosvětová organizace založena.

Ale co hlásat? Propagovat samotnou společnost Strážná věž by bylo riskantní, protože v Americe byla nepopulární a zkompromitovaná tím, že vystoupila proti válce s Německem, za což byla společnost z rozhodnutí prezidenta Spojených států zakázána a představitelé vsazeni do vězení. Za rozšiřování něčeho takového v Americe peníze určitě nenasbíráte! Co tedy hlásat a rozšiřovat? Knihy samotné? Ne, oni začali podnikat s Božím Slovem a s lidmi, kteří se nechali nachytat na šíření jejich falešného poselství.

Konkrétně: Rozhodli se založit svou zvěstovatelskou kampaň na dávné naději křesťanů na příchod Božího království v souvislosti s výrokem Pána Ježíše: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky“ (Mat. 28:19). Řekněte, neobsahují tato slova všechno, co je potřebné pro takovou kampaň? Je tam pohled do budoucnosti, do posledních dnů, je tam řeč o výzvě ke hlásání evangelia na celém světě.

Účastníci velké konference Strážné věže v Cedar Point v roce 1922 uviděli obrovský nápis spouštěný shora dolů. Bylo to burcující heslo: „Zvěstujte, zvěstujte, zvěstujte Krále a království!“

Křesťané dobře vědí, že šíření „evangelia o království“ začalo již v roce 33 našeho letopočtu a následovníci Krista v něm pokračovali bez přestávky v průběhu uplynulých dvou tisíců let na celém světě. Ne vždy byli křesťané tomuto zvěstování věrní a ne vždy byli naplněni nadšením, které k takovému hlásání patří. Strážná věž těchto nedostatků využila, a tak vynikl rozpor tolik potřebný pro založení velké kampaně.

Kapitola 3

Podmaněn do otroctví Strážné věže

Badatelé Bible zaplatili za přijetí programu zvěstovatelské kampaně z roku 1922 vysokou daň. Postupem času se stali favority ti, kteří při prodeji knih a brožur strávili měsíčně nejvíce času a odvedli Organizaci největší zisk. Tito lidé byli různým způsobem upřednostňováni. Ostatní, kteří vykupovali čas, nesli ovoce Ducha a činili skutky milosrdenství, byli čím dál více podceňováni a dokonce označováni jako „leniví služebníci“. V téže době procházela Společnost velkými organizačními změnami. Byly zřizovány úřady, tiskárny, vydavatelství, a tak se stavěly základy propagační kampaně. Objednávek přibývalo. U nás, v Německu, bylo třeba přemístit kancelář Společnosti ze západního do středního kraje, do Magdeburku, kde byla za peníze získané prodejem literatury koupena velká usedlost. Vedoucí německé odbočky začal jmenovat pracovníky pro toto nové středisko. A 18. srpna 1924 jsem překročil práh Betelu – hlavní tvrze německé odbočky společnosti Strážná věž v Magdeburku. Tehdy jsem si nepřipouštěl, že se dostanu do tak velkého otroctví, že teprve po třiceti letech se budu moci opět stát křesťanem.

Hned zpočátku jsem se v novém prostředí cítil úplně jinak než v Berlíně, kde tehdejší sbory byly spojeny duchem bratrství a svobody. V Magdeburku byla atmosféra zcela opačná, prosycena centrálním řízením z ústředí Strážné věže. Místo obecenství jsme se potěšovali podáváním zpráv, organizací produkční činnosti a stanovováním cen. Místo toho, že „Duch Svatý dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti“, jsme nyní poslouchali, jak představitel Společnosti dosvědčoval svědkům Jehovovým, že jsme dobrými zvěstovateli království, protože jsme sesbírali na nás připadající část.

Největší rozdíl však byl mezi duchovním stavem členů dřívějších berlínských sborů a mezi magdeburským společenstvím. Vůbec nebyl kladen důraz na duchovní znovuzrození, byly vytvořeny členské třídy jako kdysi v izraelských synagogách. Byly to skupiny „Mardocheus – Noemi“ (řídící třída), „Rut – Ester“ (třída poslušných) a „Jonadabova třída“ (třída lidí dobré vůle, sympatizujících se společností Strážná věž a hledajících v ní záchranu před Božím hněvem). Tento stav je dnes mezi svědky Jehovými běžný. Tehdy však bylo v celém Německu pouze jedno takové shromáždění a já jsem do něj dobrovolně vstoupil.

Jako devatenáctiletý chlapec jsem se rychle přizpůsobil nové situaci, jejíž nezvyklost mi imponovala. Jako rozený i vychovaný Němec jsem byl poslušný chlapec, zvyklý vykonávat uložená nařízení a rozkazy. Byla ve mně německá náchyllost k organizovanosti a pořádku, kterou jsme prosluli jak v dobrém, tak ve zlém. Brzy jsem byl pohlcen prací při zakládání časopisu *Das Goldene Zeitalter* (Zlatý věk). Výsledkem naší práce byl vzrůst nákladu z 50 tisíc výtisků v roce 1925 na 325 tisíc výtisků v roce 1927. Ve víru této činnosti jsem brzy ztratil svou „první lásku“. Věnoval jsem stále méně času přemýšlení, čtení Písma svatého a osobnímu duchovnímu životu. Opravdovost mého života v Ježíši Kristu byla nahrazena představou celosvětové organizace po vzoru velkého Německa (tehdy jsem ji ještě nechápal jako představu společnosti otroků).

Předpovědi konce světa

společnost Strážná věž byla vždycky v určitém smyslu excentrická. Zvláště si libovala ve výpočtech dat konce světa. První předpověď se týkala roku 1914. Mnozí Badatelé Bible, kteří uvěřili této předpovědi, byli zklamáni, když se slibované království neobjevilo.

společnost Strážná věž ve svých známých traktátech *Veliký Babylon padl* a *Milióny dnes žijících lidí nikdy nezemřou* jednoduše posunula toto datum na rok 1925. Toto datum bylo hlášáno jako rok zmrtvýchvstání starozákonních knížat a jejich příchodu mezi Badatele a rok ustanovení království. Očekávání bylo živeno speciálními články a zanechalo v našem myšlení hluboké stopy. Vzpomínám si, jak mě v roce 1924 otec vybízel, abych si koupil nový oblek. Odpověděl jsem, že do roku 1925 zbývá přece už jen několik měsíců, a odmítl jsem. Dnes jsem přesvědčen, že vedoucí společnosti Strážná věž svým předpovědím sami nevěřili. Chtěli pouze docílit atmosféry očekávání, aby pomocí zvěstovatelské kampaně mohli bez problémů vytvořit vytouženou organizaci. Mnoho Badatelů Bible poukazovalo už tehdy na rozpory v jednání vedení Strážné věže, jež bez ohledu na blížící se konec světa kupovalo stále více domů a pozemků, zakládalo nová vydavatelství atd.

Nový národ zrozený ve Strážné věži

Na začátku roku 1925 se v časopise *Strážná věž* objevil článek „Narození národa“, který odkrýval tehdy již nezastřeně skutečné plány Společnosti. Jelikož konec světa nenastal, ani se neobjevila očekávaná knížata Starého zákona, bylo ohlášeno něco jiného: teokracie. Jako obvykle bylo k tomuto cíli zneužito Písmo svaté, tentokrát epištola apoštola Petra, ve které jsou křesťané nazýváni vyvoleným národem, královským kněžstvem. Strážná věž vztáhla tuto pravdu na sebe. To oni jsou královským kněžstvem! Uvedený článek rozprostřel před čtenáři následující představu přicházejícího království. Na vrcholu se objevuje třída „věrného a rozvážného otroka“ jako zlatá hlava sochy z Danielova proroctví. Tato třída řídí teokratickým způsobem „třídu Jonadabů“, která sice nemá podíl na království, ale je nezbytná k jeho vytvoření. Tato koncepce, jak později uvidíme, byla důsledně realizována (zmíněná otrocká teokracie měla trvat tisíc let).

Druhý významný článek časopisu *Strážná věž* z roku 1925 byl „Smíření nebo oběť?“ Jeho smysl spočíval v tom, že všichni Badatelé Bible jsou povinni se zřeknout samostatného myšlení a osobní inspirace, aby mohli slepě vykonávat nařízení ve prospěch společnosti Strážná věž, ve prospěch nekritického zachovávání její politiky. Ti, kteří se odváží diskutovat nebo kritizovat instrukce z Brooklynu, byli nazváni ničemnými otroky.

(Kapitoly 4 a 5 v originálu popisují organizaci Strážná věž v Americe, vznik a rozvoj svědků Jehovových. Jelikož se tyto informace později opakují, vypouštíme tyto části s tím, že se mění i číslování kapitol.)

Kapitola 4

Judge Rutherford v Německu

Jak jsem již uvedl, bylo středisko německé odbočky společnosti Strážná věž přemístěno do Magdeburgu s cílem vytvořit lepší a modernější organizaci. Byl to jeden z prvních větších kroků nového vedení Strážné věže v čele s Judge Rutherfordem.

V podkroví nového domu, dříve nazývaného „křišťálový palác“, jsme zřídili ložnice a ve sklepě jsme okamžitě umístili moderní tiskárnu. Protože ještě nebyly hotovy schody, lezli jsme do našich ložnic po žebříku oknem. Někteří lidé to žertem označovali jako „sestup po Jákobově žebříku do pekla Strážné věže“.

Na začátku roku 1925 jsme zde vytiskli v němčině milión exemplářů knihy *Harfa Boží*. Pracovali jsme tehdy od svítání do setmění sedm dní v týdnu. Vedli jsme přece válku a ta vyžaduje oběti – tak jsme uvažovali. Mou první povinností bylo skládání celé knihy z jednotlivých tiskařských archů a předávání k dalšímu zpracování, přestože, jsme neměli mnoho zkušeností, vyprodukovali jsme velké množství dobře vytištěných knih.

Namísto starozákonních knížat

Na jaře roku, 1925 jsme čekali předpověděný konec světa a příchod starozákonních poroků a knížat. Místo nich se ale objevil prezident Strážné věže Judge Rutherford. S peněženkou plnou amerických dolarů získaných prodejem našich knih začal kupovat nové pozemky, budovy a tiskařské stroje. Dostali jsme rotačku a tímto chytrým způsobem byla naše pozornost obrácena od očekávaného konce světa na výhody plynoucí z dalšího rozšíření našeho střediska.

Rutherfordova návštěva v Magdeburgu měla být spojena s velkým třídenním sjezdem. Přihlásilo se dvanáct tisíc účastníků a ve skutečnosti jich přijelo patnáct tisíc. Pronajali jsme obrovský cirkusový stan a při něm jsme zřídili svou restauraci, která se ukázala tak rentabilní, že od té doby se to stalo pravidlem.

Já osobně jsem měl na starosti organizaci čtrnácti speciálních vlaků z celého Německa a zároveň jsem prodejem ubytovacích lístků plnil pokladnu Společnosti.

Judge Rutherford se snažil na této konferenci předat patnácti tisícům Badatelů Bible z celé střední Evropy svou představu světové zvěstovatelské kampaně, plány výstavby jednotlivých odboček a také záměr podávání písemných zpráv každým členem o tom, jak dlouho a jakým způsobem pracují pro společnost Strážná věž. Zmohl se přitom na biblické gesto nasycení patnácti tisíců shromážděných lidí, kterým koupil porci guláše a salátu.

Během svých pozdějších cest jsem se přesvědčil, že delegáti si z magdeburské konference nepamatovali na takové věci jako například slova o potlačení osobnosti, ztrátě samostatnosti sborů, nutnosti podávání písemných zpráv o množství hodin a rozšířených knih atd., zato všichni měli v paměti bezplatnou porci guláše a salátu. Moudrý Judge!

Během večere na rozloučenou ve společnosti zaměstnanců magdeburgského ústředí pronesl Judge krátký proslov. Pokud jde o předpovídaný konec světa, napomínal nás, že na světě je ještě mnoho práce a my nemůžeme být tak sobečtí a chtít jít nyní do nebe. Aby trochu vykompenzoval naše rozčarování, rozprostřel před námi představu celosvětové organizace, do které budou proudit tisíce a milióny lidí ze všech národů a zemí, zástup za zástupem, třída za třídou. Sliboval hory knih, které bude třeba vytisknout.

To všechno způsobilo zmatek v mé hlavě a smutek v srdci. Měl jsem v živé paměti chvíle, kdy jsme na modlitbách vítali Nový rok 1925 jako rok konce světa, a nyní jsme po celém Německu sháněli zedníky a jiné řemeslníky pro potřeby výstavby našeho magdeburského ústředí. Často jsem se v noci budil a přemýšlel, co se stalo s mým biblickým ideálem „nového člověka“? Dříve, v době mého „duchovního jara“, jsem končil každý den modlitbou, ve které jsem Pánu vyznával všechny poklesky i úspěchy.

Teď jsem se zabýval jen plněním organizačních úkolů a vypisováním písemných zpráv. Napadlo mne, že členstvím v celosvětové organizaci jsem „získal celý svět, ale uškodil své duši“ (Mt 16,26). Každopádně jsem ze svého členství neměl ani duchovní, ani materiální, ani žádný jiný užitek. Ale úplné jasno v této otázce jsem si udělal teprve 15. února 1951 při psaní zprávy z mé dvaadvacetileté nepřetržité práce v organizaci Strážná věž.

Kapitola 5 Prosévání řad

Zakrátko po výše uvedených událostech jsem měl možnost vrátit se do Berlína a navštívit rodiče a přátele. Hned jsem postřehl, že stejně jako všude jinde i tady způsobila politika společnosti Strážná věž ve sborech velké zpuštění. Mnoho úctyhodných a starších bratrů bylo donuceno odstoupit, mnoho dalších bylo odsunuto do kouta. Místo nich převzala za pomoci Společnosti vedení sborů skupina mladých, nezkušených, ale sebevědomých lidí. Jako důvod bylo uváděno odmítnutí starších podávat písemné zprávy o způsobu využívání volného času a o množství prodaných knih. Politiku postupného zbavování sborů starších realizovala Společnost tak, že vedle starších volených sborem, jmenovala jako pomocnou sílu svého „ředitele shromáždění“ (service director). Takový pomocník se v krátké době stával skutečným vedoucím sboru i jeho reprezentantem před okolním světem.

Tento proces odstraňování starších a postupného přechodu od samostatnosti k centrálnímu řízení všech sborů představiteli Společnosti trval do roku 1927. Nejlepším materiálem pro vedení sborů k přizpůsobení se nové politice byli lidé jako já – mladí, agresivní a poslušní pracovníci. A tak jsem byl použit k tomu, abych přivedl do otroctví Strážné věže také jeden sbor ve středním Německu. Bylo tam asi 175 členů, kteří odmítli uzнат „vedoucího shromáždění“ jmenovaného Společností. Odmítli také podávat zprávy a přijmout další organizační pokyny. Do tohoto sboru poslali mne, jednadvacetiletého mladíka, s cílem ukázat nebo rozbít tuto skupinu. Starší sboru, které jsem tam poznal, byli šlechtění lidé, kteří rozuměli situaci lépe než já. Po hodinové diskusi jsem se obrátil do sálu s otázkou: „Kdo stojí za společností Strážná věž?“ Když neodpovídali, obvinil jsem je z toho, že jsou ničemnými služebníky a vyzval jsem všechny, kteří jsou věrni Společnosti, aby se mnou opustili sál. Ven vyšlo osm osob. V domě jednoho z nich jsme založili nový sbor, jehož jsem se stal vedoucím. Na tato naše shromáždění jsme auty vozili členy z jiných poslušných sborů. Tím způsobem vedle sboru tichých a šlechtěných křesťanů vznikl druhý sbor – sbor agitátorů a halasných prodavačů propagační literatury.

Tento postup byl v celém kraji praktikován tak dlouho, až všude vznikl zmíněný nový typ sborů. Také v našem ústředí v „Betelu“ bylo v té době vyměněno 75 procent personálu.

Kapitola 6 „Boží organizace“

Organizační činnost Strážné věže se plně rozeběhla v roce 1926. Tím ale vznikl zřetelný rozpor. Křesťanstvo bylo neustále obviňováno z důvodu své organizovanosti a teď se sama společnost Strážná věž měla přetvořit v moderní organizaci na vysoké úrovni a k tomu používala na každém kroku různé organizační metody. Ústředí v Brooklynu slíbilo, že tento rozpor vysvětlí na sjezdu, který byl připravován v roce 1926 v Londýně. Mělo to být něco velkého, a tak jsme s netrpělivostí očekávali zjevení této nové pravdy.

A opravdu, byla nám představena v celé své nádheře. Zde je ukázka toho, jak Judge Rutherford vykličkoval z rozporu, jehož byl sám autorem:

„Bůh stvořil na začátku organizaci, ale satan tuto myšlenku Bohu ukradl a stvořil svou vlastní organizaci. Všechny církve i světské organizace jsou organizacemi satana. Ovšem společnost Strážná věž a všichni její členové tvoří organizaci Boží, která je „Boží manželkou“.

Tímto způsobem dodávala Strážná věž všem praktikám Společnosti esoterický akcent, i když, jak dále uvidíme, nebylo to vždy v souladu s morálními zásadami.

Jednotlivé organizace byly rozděleny a pojmenovány. A tak politické a průmyslové organizace byly „Egypt“, organizace církevní – „Moáb“, „Edom“ atd. Tato Rutherfordova myšlenka měla velký vliv na celkovou podstatu svědků Jehovových a zvláště na jejich vztah k ostatním lidem. Místo šlechetného hlásání Krista lidem a křtění těch, kteří uvěřili, začalo dráždění „Egypta“. Cílem bylo pouze vyrvat člověka z organizace satana a získat ho pro organizaci Boží. Stalo se ctností získat od „Egyptanů“ co nejvíce peněz za literaturu.

Představitelé vlády, soudy a zákony byly jako satanova organizace hodny pohrdání a svědkové Jehovovi se jimi ve svém svědomí přestali zatěžovat. Když při nepovoleném prodeji knih (bez registrace) narazili na překážku a dostali se do vězení, nazývali to pronásledováním pro Boží jméno. Vzdávání pocty státní vlajce a národní hymně bylo pro ně „klanění se obrazu šelmy“.

Svědkové Jehovovi připouštějí nošení zbraně pouze v případě, když je do vojska povolá Strážná věž. Nejsou to pacifisté. Věří například, že všichni ničemní lidé budou zabiti, přičemž ničemní jsou všichni, kdo nepatří do jejich organizace. Během Armagedonu budou zabity také děti těchto ničemných lidí. Na otázku, jak budou jednat s těmi, kteří byli členy Společnosti a odešli, odpovídají, že obecné zákony nedovolují tyto zrádce zabít. Když ale nastane doba Božího zákona, tj. zákona Strážné věže, budou bez rozdílu pozabijeni. Prozatím je třeba s nimi jednat tak, jako by už nežili (tak se ke mně chová moje rodina od doby, kdy jsem odešel od svědků Jehovových).

Jedním z důležitých problémů londýnské konference byla otázka zvýšení prodeje literatury Strážné věže. Každým rokem vycházely nové Rutherfordovy knihy a byly potřebné nové metody prodeje tohoto množství knih. Za tím účelem nám, tj. zaměstnancům centrály Betel v Magdeburku, Rutherford navrhl zkušební zásady rozdělování zisku. Za každou prodanou knihu jsme obdrželi prémii v podobě dvou bezplatných exemplářů. Vždycky jsem byl dobrým prodejcem. Během jedné neděle jsem stihl prodat 25 knih, a tak získat pro sebe 50 kusů. Když jsme však byli uvězněni za nepovolené obchodování s literaturou, nadřízení nám doporučovali obhajovat se lživě tím, že neobchodujeme, ale hlásáme evangelium. Náš zisk ovšem činil 200 procent! Jelikož jsem se považoval za křesťana, bylo to pro mne vždycky zdrojem výčitek svědomí. Ještě dnes svědkové Jehovovi dostanou knihu za 5 centů, prodají ji za 25 centů, a tak mají 400 procent zisku. Dodnes jsou voláni k zodpovědnosti za neplacení daně, přičemž se hájí tím, že provozují hlásání evangelia a ne obchod. Nová metoda hospodaření se ukázala neskutečně efektivní. Zprávy o množství prodaných knih neustále narůstaly. Za krátkou dobu nebyly tiskárny schopny pokrýt požadavky přicházející z celé země.

Kapitola 7

Od nadšení k rozčarování

Nyní nadešel čas uskutečnit nové myšlenky Strážné věže, myšlenky týkající se "Boží organizace". Na daný signál jsme se s typickou germánskou neústupností pustili do práce. Celý náš postup dostal teď jiný charakter. Nacházeli jsme se přece uvnitř Organizace. Teď už nás nemělo vést přikázání Ježíše z evangelia svatého Matouše 28:19-20, tj. abychom šli mezi všechny národy a činili z nich Jeho učedníky, to znamená křesťany. Ne, ne. To bylo příliš mdlé a málo zajímavé. Teď jsme na hoře byli my. Všichni ostatní, kteří se nacházeli mimo Boží

organizaci, si mohli vybrat: buď se přidat k nám, nebo zahynout během Armagedonu spolu s organizací satana.

Je neuvěřitelné, čím se může takové přesvědčení pro člověka stát! Stejně jako dávní farizeové a saduceové jsme se považovali za jediný vyvolený národ. Z pokorných křesťanů jsme se změnilí na bojovníky a dobyvatele. Cítili jsme se povoláni projít středem křesťanství, které selhalo, položit pečeť na ty, kteří na nás vzhledli, a přivést je do spásné Organizace.

Teď také přišel čas odsunout do pozadí jméno Ježíše, od kterého celé křesťanství odvozuje svůj název, a nahradit jej jménem Jehovovým. Chtěli jsme se za každou cenu odlišit od křesťanů. Ale současně s odvržením jména Kristova jsme odvrhli i zásadu živého obecenství s Bohem, které je výsadou každého křesťana žijícího s Kristem, a také samotnou skutečnost, že spasení je skrze krev Ježíše Krista a ne skrze skutky vykonané prostřednictvím Organizace. Stali jsme se Jehovovou organizací, kde nás učili slovy i činy zlehčovat Ježíše, „jediné jméno, jenž je dáno lidem, skrze které můžeme být spasení“.

Podle vzoru teokratických Židů jsme brali nadarmo Jehovovo jméno k proklamování naší organizace za Boží organizaci. Každá manželka přece nosí jméno svého muže a naše organizace byla manželkou Boží.

Do boje!

Naším úkolem, jako Boží organizace, bylo získat celou zem Bohu. S tímto přesvědčením jsme útočili na každém kroku: v sálech křesťanstva, při hromadných svědectvích, v malých městečkách, když lidé šli do kostela. Chodili jsme dům od domu, rozšiřovali různé časopisy a letáky, rozhazovali hesla.

Následkem toho byly samozřejmě pokuty, napomenutí i uvěznění. Ale jelikož jsme se stali fanatiky, byli jsme ochotni zaplatit jakoukoli cenu. Byli jsme přece vojáky a křesťanstvo bylo naším nepřítelem. Každý boj má své oběti. Boj dělá konec všem diskusím. A tak jsme se zdviženou hlavou a s pocitem hrdosti čelili opozici.

V této době se začaly tu a tam objevovat útočné skupiny hitlerovců (SS). Politicky neměli ještě žádnou moc, jejich program byl založen na násilí. Začali nás označovat za americké propagandisty, řízené ze Spojených Států.

Abychom jim nezůstali nic dlužni, napadali jsme je na každém kroku při našich vystoupeních. Vzpomínám si, že jedno z našich shromáždění bylo přerušeno bojovým oddílem SS právě při mém projevu. Sám jsem byl zraněn těžkou dubovou židlí. Mnozí z nás byli zatčeni a někteří se stali oběťmi útoků ze strany davu. Protestantská církev nás obvinila z rouhání se Bohu. Z těchto důvodů se konal u Nejvyššího soudu v Sasku sedmidenní proces, který jsme nakonec přece jen vyhráli. Také katolická církev se nás snažila vyhnat z Bavorska, zvláště z oblasti Fuldy, avšak marně.

Ale právě prostřednictvím těchto procesů a věznění nám naši odpůrci prokazovali velkou službu. Takto se totiž naše řady upevňovaly a získávali jsme ohlas. Stali jsme se všeobecně známými a lidé nespokojení se stavem věcí v Německu v nás viděli mučedníky. Nadto pak velice rychle stoupla poptávka po našich knihách. Literatura, kterou jsme vytiskli, šla na odbyt jako „horké koláče“. Produkce knih dosahovala miliónových nákladů. Boží organizace pracovala na plné obrátky.

Lovení ryb v kalných vodách

V Německu ve Výmarské republice bylo čím dál hůře. Nezaměstnanost dosahovala neskutečných rozměrů. Masy lidí byly dezorientovány jako bludné ovce. Krajní levice komunistů měla milióny svých přívrženců, na opačné straně získávali své pole velice rychle hitlerovci. Umírněný střed byl bezvládný. Nacházel se v něm zbytek národa, kterému jsme se představovali jako Boží organizace stvořená právě pro ně. Neohrožená, silná, slibující zavést nový pořádek. Snadno jsme se stali jejími průkopníky.

Kdyby Hitler nenastoupil k moci, kdo ví, jestli by se Německo nestalo prvním státem svědků Jehovových. Pochopili to i hitlerovci a začali nás likvidovat jako třetí politickou sílu. Ihned po

uchopení moci dal Hitler okamžitě zastavit naši práci. Naše zkušenosti z tohoto období byly později využity ústředím v Brooklynu.

Velkovýroba

V té době byla ukončena výstavba naší centrály v Magdeburku a společnost Strážná věž k nám poslala ze Spojených Států odborníka, který měl v naší tiskárně a vydavatelství zavést moderní organizaci pásové výroby (Taylorův systém). Podstata spočívala v neúčelnějším rozmístění lidí a v omezení pohybů pouze na ty nejnужnější. Nakonec jsme docílili takové dokonalosti, že skutečné náklady knihy, kterou jsme prodávali za jednu marku, byly pouze 12 feniků. Odpadaly totiž distribuční náklady, protože kolportéři se živili ze svých vlastních výdělků. Tyto vysoké zisky Společnosti byly obklopeny přísným tajemstvím, aby mohlo být zachováno zdání chudé náboženské organizace.

Jako odměnu za dosažené výsledky nás centrála v Brooklynu obdařila úkolem: měli jsme zahrnout do pole svého působení také Polsko, Československo, Rumunsko a Rakousko. Nominálně jsme byli také vydavatelstvím pro skandinávské země. Do Polska jsme posílali knihy (*Harfa Boží*), které byly ještě nesvázané. Sešivaly se až na místě. Pamatuji si, že právě do Polska jsme posílali obrovské množství knih. Myslím si, že kdyby v roce 1939 nevypukla druhá světová válka, bylo by dnes učení společnosti Strážná věž (svědkové Jehovovi) hlavním náboženstvím v Evropě. Ještě dnes, kdyby světské úřady nepoužívaly svých tvrdých prostředků, měli by Svědkové šanci stát se hlavním náboženstvím Spojených Států, pak Afriky, Jižní Ameriky a nakonec Evropy a Asie. Jejich procentuální vzrůst je dnes (1954) více než desetinásobně vyšší než v Německu v době před vypuknutím druhé světové války. Již tehdy jsme byli blízko k získání celého národa pro svědky Jehovovy. Podruhé se to může stát v jiné zemi skutečností.

Potíže a nepokoje v Betelu

Byl jsem zvyklý vyslovovat své názory nahlas, avšak brzy jsem zpozoroval, že v naší centrále je výhodnější u stolu raději mlčet. O to více, že jsem se často přistihl při používání otrépaných frází a organizačního žargonu Strážné věže, za což jsem sám sebe nenáviděl. Zavládla u nás atmosféra všeobecného podezírání. Jednoho dne jsem byl zavolán k řediteli. Ukázalo se, že jeden z jeho udavačů mu přinesl zprávu o mém prohřešku, kterého jsem se dopustil před rokem. Měl jsem tehdy za úkol získat od všech pracovníků centrály podpisy prohlášení o tom, že zůstanou v Betelu. Někteří z nich však odmítli prohlášení podepsat a já jsem jejich jména řediteli zatajil. „Vím o všem, co děláte jak v kanceláři, tak v terénu“ - hřměl ředitel. Jsem si jist, že ředitel byl přesvědčen, že zná i naše myšlenky.

Personál centrály byl prošpikován špehy a donašečství bylo časté. I když světské úřady dovolovaly osvobozovat obyvatele od některých povinností kvůli jejich svědomí, na pracovníky společnosti Strážná věž se tato výsada nevztahovala. Ještě dodnes, jestliže projeví člen „Boží organizace“ nějaké výhrady k jakémukoli postupu Společnosti v Brooklynu, je ihned označen za ničemného služebníka. Žádné slitování, žádná úcta k cizímu přesvědčení. Kdybych nebyl předním a výkonným pracovníkem, určitě bych byl za utajování bratrů odsouzen a propuštěn z místa. Všechna udání na adresu spolupracovníků byla pečlivě zaznamenána a každý z nás měl svou kolonku. „Hříchy“, které v ní byly zapsány, byly využívány v okamžiku, kdy se někdo z nás vychýlil z řady. V takovém případě pak byl zavolán k řediteli, tam byl obeznámen s výčtem svých dosavadních přestupků a obvykle se vystrašen vracel co nejdříve zpět do opratě.

Našemu řediteli se sice podařilo udělat z nás dobré sluhy. Sám však mezi takové vůbec nepatřil. V době všeobecné nouze si žil na vysoké noze a znamenitě se oblékal. Podnikal drahé a zbytečné cesty nejdražšími dopravními prostředky.

Celá naše organizace, ačkoli zvenčí vypadala hrozivě, byla uvnitř nemocná jako židovská teokracie v době Nového zákona, o které Pán Ježíš říká: „Běda vám, zákoníci a farizeové,

pokrytci! Podobáte se obíleným hrobům, které zvenčí vypadají pěkně, ale uvnitř jsou plné lidských kostí a všelijaké nečistoty.“ (Matouš 23:27)

V roce 1927 se situace v Betelu vyvinula tak, že jsem měl možnost volby: buď trpět věčnými výčitkami svědomí, anebo ustoupit stranou. Vybral jsem si to druhé. Využil jsem svého občanství a odcestoval jsem do Spojených Států.

Kapitola 8

Průkopníci, průkopníci!

Po příchodu do New Yorku v červenci roku 1927 nastala v mé aktivní činnosti pro společnost Strážná věž přestávka. Období mého obdivu a nekritického oddání se každému pokynu Strážné věže bylo nenávratně pryč. Stál jsem stranou a jen skepticky přihlížel. A jestliže jsem se nechal znovu zapojit do práce, mohu za to vděčit pouze své rodině, kterou se mi podařilo přestěhovat z Berlína do New Yorku. Předvídal jsem, že záležitosti v Německu se budou vyvíjet čím dál hůř a že všichni, kteří si chtějí zachovat svou individualitu nezávisle od „Das deutsche Wesen“ (yyy) a kteří vyznávají odlišný světový názor, budou terčem nenávisti německých nacionalistů. To se týkalo také společnosti Strážná věž.

Má rodina se připojila k německému shromáždění v Brooklynu a začala na mne naléhat, abych se opět zapojil do práce pro Organizaci. Mé znechucení vyvolané prožitky v Německu se snažili překonat tvrzením, že poměry zde v Americe nebyly tak diktátorské jako v magdeburské centrále. Nevěděli však, že zanedlouho, v roce 1929, se všechny metody vyzkoušené v Německu přenesou na americkou půdu.

Co se týče zručnosti a výkonnosti, bylo v roce 1927 americké vydavatelství Strážné věže daleko pozadu za naším v Magdeburku. Rovněž jejich organizace se nemohla rovnat s německou. Jejich sbory se nacházely ve stadiu, ze kterého jsme vyšli v roce 1924. Dovtípil jsem se, že je tomu tak díky jiné nátuře amerických lidí. Oni totiž odmítali jakékoliv násilí a komandování, mezi sebou byli zvyklí na demokratické vztahy a nepoddávali se tak lehce teokratickým koncepcím Strážné věže. Neprožívali také hrůzy první světové války tak jako my v Evropě. Strážná věž musela tedy na příležitost k získání a výchově nových způsobilých kádrů čekat. Brzy se taková příležitost naskytla v podobě velké krize v roce 1929. Lidé ztratili jistotu práce a budoucnosti, ztratili ekonomickou oporu a již nikdy nezískali úplný klid. Příznak krize pak pronásledoval milióny lidí po dlouhá, dlouhá léta. A to byla voda na mlýn Strážné věže: mohutná třída lidí nespokojených se současným stavem věcí.

Za účelem získání kádrů vyškolených pracovníků zahájila Strážná věž „průkopnickou službu“, což byli nástupci russelových kolportérů. Tito lidé, oddáni celým srdcem i duší záležitostem Strážné věže, byli očkem na hlavě Judge Rutherforda. V okamžiku, kdy nastala obrovská krize, se řady Strážné věže prudce rozrostly. Samozřejmě, že spousta nováčků se horlivě hrnula do průkopnické služby. Můj otec, sestra a její muž prodali majetek, koupili si auto, vyrobili k němu obytný přívěs a v létě roku 1931 začali svou putovní průkopnickou práci po okresech kolem New Yorku. Já osobně jsem se jejich přemlouvání dlouho vzpíral, ale nakonec jsem v roce 1933 podlehl. Koupil jsem Forda a jako společník své rodiny jsem rovněž vyrazil na průkopnickou práci v okrese Clark.

Vždy jsem byl dobrým prodejcem a za krátkou dobu jsem dokázal prodat třicet až pětadvacet knih denně. Snadno jsme však pochopili, že v terénu byl peněz spíše nedostatek. Tehdy jsme používali čistě obchodní metody a prodávali jsme knihy jako zboží. Pamatuji si na jednu oblast ve státě Georgia, kde snad lišky dávaly dobrou noc a kde tedy nebyla nejmenší naděje na prodání jediné knihy za peníze. Skoro všichni zde žili z příspěvků, které dostávali od státu. Když jsem projížděl městečkem, všiml jsem si, že téměř na každém dvorku stojí vrak automobilu. Navázal jsem kontakt s jednou autoopravnou a začal jsem vyměňovat knihy za staré akumulátory a chladiče, které jsme pak za peníze prodávali autoopravně. Výsledkem bylo

až dvacet pět prodaných exemplářů denně. Takových jako já bylo mnoho. Tito průkopníci byli opravdovými, oddanými a obětavými lidmi, ve skutečnosti však ne průkopníky křesťanství, ale teokracie Strážné věže vyhlášené v roce 1938. Byli to právě oni, kdo položili základy nejttotalitnější organizaci, která kdy vůbec vznikla ve svobodné Americe.

V roce 1935 nastoupila v prodeji literatury Strážné věže v Americe krize. Objednávky prostě přestaly přicházet a lidé přestali kupovat naše knihy. Objevili jsme pravdu, kterou kdysi řekl Abraham Lincoln: „Je možno obelhávat určité lidi celou dobu nebo všechny lidi určitou dobu, ale nelze obelhávat všechny lidi po celou dobu.“ Dokonce i lidé na vesnicích a v malých městečkách odhalovali pomalu skutečné pohnutky naší akce prodeje knih, zvláště když v nich nalézali nevybíravé útoky na náboženství. Tehdy prostě odmítali další koupi. Skupina těch, kteří nadále přijímali naši literaturu, byla stále méně početná. Tito lidé byli pečlivě zaznamenáváni v seznamech, které se později využívaly při utváření skupin svědků Jehovových.

V roce 1938 nastal soumrak také nad průkopníky. Způsobil jej pokles popularity literatury Strážné věže. Mnoho z průkopníků bylo jmenováno krajskými dozorcí, jiní byli posláni do školy Gilead a jiní zůstali jako speciální průkopníci svědků Jehovových v době druhé světové války.

Když finance získané z prodejní kampaně poklesly, musela Společnost najít nějaké zvláštní prostředky, aby prostřednictvím svých lidí vzbudila zájem veřejnosti a získala popularitu. Zvolili neobvyklou cestu. Vyvolali proti sobě vlnu pronásledování, aby na té vlně mohli vyplout až na vrcholek života v Americe. Později uvidíme, jak tohoto cíle dosáhli.

Doktrinální rozvoj společnosti Strážná věž v Americe v době od roku 1927 do roku 1931 byl ve velké míře opakováním procesu v Německu v dřívějším období. Výborně to vyjadřují slova Písma svatého z listu Petrova: „A mnozí budou následovat jejich nezřízenost a cesta pravdy bude kvůli nim v opovržení. Ve své hrabivosti budou vám předkládat své výmysly, aby z vás těžili.“ (2. Petra 2,2-3)

Poznávání skutečného Božího Slova bylo nahrazováno výklady prohlašovanými za „nové světlo“. Skutečný, bezprostřední význam Písma byl systematicky pozměňován, označován jako zastaralý a byl nahrazen novým výkladem v žargonu Strážné věže. Tento žargon, pro normálního člověka nesrozumitelný, byl pak později nazván „čistým jazykem“ nebo „čistými rty“. Ve chvíli, kdy tímto žvaněním a falešným výkladem byla ze srdce a mysli člověka vytlačena slova Boží pravdy, byla ukončena žádoucí přeměna křesťana na Jehovova svědka. Zásada duchovního znovuzrození prostřednictvím Písma svatého byla nahrazena zásadou přijetí nové víry, která se opírala o pravdy Strážné věže. Neustálý nápor čerstvé literatury nezadržitelně způsoboval přeměnu myšlení, projevující se v šíření nejasných vět zvaných „zvěstování království“. Všichni, kteří byli takto zpracováni, stejným způsobem opakovali stále stejná hesla, stejně mysleli, stejně mluvili a stejně svědčili. Bylo to hlavně díky časopisu Strážná věž. Bez jeho pravidelného vycházení by celé hnutí svědků Jehovových velice brzy zaniklo přirozenou smrtí. Vůdci Společnosti, kteří vydávali tento časopis, se tedy oprávněně považovali za „věrné služebníky, kteří dávají čeledi náležitý pokrm v pravý čas“.

Program Společnosti a její cíle na následující období obsahovala kniha *Vláda*, která byla v té době vydána (1928). Její jazyk a argumentace byly stejně matné jako v jiných knížkách. Výstižně je tam však popsán vznik teokratické diktatury a další vývoj událostí v řadách svědků Jehovových.

Kapitola 9

Doktrinální vývoj hnutí svědků Jehovových

V této části mého vyprávění bych chtěl ukázat přehled teologického systému Strážné věže. Ušetří vám to bloudění po labyrintech argumentů v literatuře Strážné věže a zároveň také ukáže, co všechno bylo uděláno proto, aby bylo dosaženo cíle zlomit křesťanskou pravdu a na jejím místě vybudovat systém nauk Strážné věže.

Obraz šelmy

Jestliže jste četli 13. kapitolu Zjevení, určitě si pamatujete na šelmu, která je tam vylíčena. Tato šelma se rouhá, bojuje se svatými a vydává rozkaz, na jehož základě nesmí prodávat ani kupovat nikdo, kdo nepřijal znamení šelmy na své čelo a pravou ruku. Existuje mnoho výkladů této kapitoly a Strážná věž má rovněž svůj výklad.

Svědkové Jehovovi tvrdí a prohlašují, že tou šelmou je křesťanstvo, zvláště katolíci, pak protestanté a také Židé ve spojení se světskou vládou. Celý tento komplex má být zničen ve strašné očišťující bitvě u Armagedonu. Je to velmi zajímavý výklad a sám jsem byl kdysi jeho stoupencem. Nyní se však mé oči otevřely a dospěl jsem k naprosto opačnému názoru. Nehodí se obraz šelmy o mnoho lépe na společnost Strážná věž? Tato organizace byla smrtelně raněna po smrti C. T. Russela, kdy v době první světové války byla oficiálně rozpuštěna a vůdci byli vsazeni do vězení. Její smrtelná rána však byla uzdravena v roce 1919, kdy Judge Rutherford převzal vedení. A přece v okamžiku vyhlášení teokracie v roce 1938 byla tato organizace tak silná, že mohla „z nebe snést na zem oheň“, když vyhrožovala na stránkách časopisu *Strážná věž* pohromami pro pobožnítkáře. V řadách Svědků nemůže zůstat nikdo, kdo neuvažuje tak, jak poroučí Strážná věž (pečeť na čele) a nejedná podle šablony dané Strážnou věží (pečeť na ruce). Tato podobnost je pro mne, který jsem třicet let žil ve spojení s organizací Strážná věž, tak udivující, že se dodnes nemohu od ní osvobodit. Když se zmiňuji o šelmě ze Zjevení a jejím obraze, často mne napadá podobnost s organizací.

Kniha Život

Jistě si pamatujete, jak Badatelé Bible očekávali v roce 1925 příchod knížat Starého zákona. Od začátku roku 1922 rozpalovaly články časopisu *Strážná věž* tuto náladu očekávání až do běla. Cílem samozřejmě bylo soustředit síly k následující expanzi. Aby částečně udrželi tyto tehdejší nálady, byla ihned po roce 1925 obrácena pozornost na událost návratu Židů do Palestiny. Jeden z představitelů vyprávěl po svém příjezdu překrásné věci o návratu národa do zaslíbené země. A právě to je obsahem knihy *Život* (1929), ze které vyplývalo, že konec je skutečně blízko, když se Židé vrací do Palestiny.

Už podle červených desek knihy se dalo tušit, že bude obsahovat něco převratného. Její opravdový úkol spočíval v přizpůsobení dosavadních nauk současné praxi, ve smrti Badatelů Bible a zrození svědků Jehovových. Ale již po roce bylo nezbytné odvrátit pozornost od návratu Izraele do Palestiny a odhodit fakta, která byla podkladem pro napsání knihy *Život*. Bylo vyhlášeno, že skutečným Izraelem jsou svědkové Jehovovi. Od té doby si organizace Strážná věž přivlastnila všechny duchovní charakteristické rysy Izraele a vztáhla na sebe všechna proroctví týkající se Židů. Jednotlivá čísla *Strážně věže* byla teď přeplněna úryvky ze Starého zákona v žargonu Strážné věže a důkazy naplnění starozákonných proroctví, samozřejmě na svědcích Jehovových.

Převzetím těchto proroctví, adaptací židovského systému teokracie a dokonce i přijetím názvu svědkové Jehovovi (tento název uvádí Izaiáš 43:10 jako jméno Izraele) obrátila Strážná věž celý vývoj biblické pravdy a vrátila se k věcem přežitým a uplynulým. Od této chvíle se svědkové Jehovovi považovali za Boží Izrael, za vyvolený národ, který se nachází uvnitř Boží organizace tak jak kdysi národ židovský. Jejich vztah k lidem zvenku byl zpočátku soucitný, ale

později pohrdavý a zavrhuje. Projevilo se to v nekulturním a asociálním chování svědků Jehovových na celém světě. Tím, že si připisovali všechny vlastnosti a výsady, které měl Izrael za starodávných časů, ve skutečnosti získali jen všechny vady těch dob, jako je krátkozrakost, pobožnůstkářství, umíněnost „tvrdé šije“ a mnoho jiných negativních vlastností.

Odůvodnění existence tříd

V roce 1932 se pod názvem *Zabezpečení* objevila další kniha, která rozvíjela učení svědků Jehovových. V této knize se Strážná věž snaží zdůvodnit rozdělení věrných do tříd, což je v rozporu s tím, co učí Písmo o nutnosti osobního přinášení ovoce Ducha.

Toto zdůvodnění znělo následovně: Z bývalých Badatelů Bible z období roku 1919 zbylo jen málo těch, kteří zůstali věrní v době, kdy se budovalo druhé patro společnosti Strážná věž. Tento zbytek měl nyní představovat 144 000 věrných ze Zjevení, kteří podle Strážné věže tvoří tělo Kristovo. To oni měli být těmi, kteří přivádějí zástupy nových mladých členů do nové třídy věrných, tak jako kdysi Noemi přivedla Rut či Mardocheus přivedl Ester do kruhu věrných Izraelitů. V souvislosti s tímto přirovnáním byla třída starších členů, bývalých Badatelů, nazvána třídou „Mardocheus–Noemi“ a třída nových členů byla pokřtěna jménem „Rut–Ester“.

Brzy se však ukázalo, že většina nových stoupců neodpovídá podmínkám příslušnosti ani do jedné ani do druhé třídy, protože neprokazovali žádný zájem o duchovní záležitosti a uspokojovali se pouze členstvím v organizaci. Byla to přirozená žatva politiky Společnosti od roku 1925, kdy se za nejdůležitější pokládal prodej knih a podávání zpráv, kdežto ovoce Ducha, rozvoj charakteru, duchovní obrození a víru v Krista šikanovali.

Dnes může být zvěstovatelem Strážné věže každý. Stačí splnit zcela povrchní podmínky jako je vyplňování zpráv, prodávání knih a účast na shromážděních. Dávni Badatelé věřili, že ti, kteří nezůstali věrní svému duchovnímu znovuzrození, budou mít ještě jednu šanci k obrácení, a to v době velkého soužení. Avšak nebudou kralovat s Kristem a jejich místo bude před trůnem. Nyní Strážná věž tento výklad změnila: Zdali žalmista neříká, že „země je podnože nohou Tvých“? Ti před trůnem musí být pozemští. To bude ta třída přívrženců organizace Strážná věž, kteří neprokazují žádnou duchovní a morální zralost. Byli nazváni třídou „Jonadabů“. Každý, kdo si ráčí pozorně přečíst sedmou kapitolu knihy Zjevení, se přesvědčí, že takový výklad je obvyklým rouháním a překrucováním slov. Existuje však alespoň jeden jejich výklad Písma, který by nebyl překroucen a „natažen“ oproti jeho skutečnému významu?

Úkolem knih *Příprava* (1934) a *Bohatství* (1933) nebylo pouze vysvětlit a zdůvodnit pokles úrovně celého hnutí, ale učinit z toho dokonce předmět pýchy budoucích svědků Jehovových.

Gabaonité

Zbývalo ještě klasifikovat množství lidí, kteří oficiálně nenáleželi ke hnutí Strážné věže, ale byli mu nakloněni, dostávali knihy vydané Strážnou věží a přijímali návštěvy jejich zvěstovatelů. Takovým byla vyznačena role biblických Gabaonitů, kteří aby unikli záhubě, uzavřeli s Izraelity smlouvu. A ač byli pohané, žili uprostřed Izraele jako sluhové a otroci. Tato „blažená“ budoucnost potká ty, kteří pasivně sympatizují se Strážnou věží (nyní svědky Jehovovými). Podaří se jim sice ujít hněvu Božímu, ale v době teokracie zůstanou otroky svědků Jehovových. Opravdu pěkná ilustrace pánů a otroků.

Odhození křesťanství

společnost Strážná věž došla nyní do bodu, ve kterém se už nemohla zastavit. Přišel čas shodit křesťanský plášť, pod kterým se tak dlouho maskovala. Bylo to nyní dokonce nutné k získání dalšího úspěchu mezi nespokojenými křesťany a v budoucnu mezi pohany nenávidějícími křesťanství. společnost Strážná věž usoudila, že „jediné jméno dané lidem, skrze které můžeme být spaseni“ se nyní stalo překážkou na cestě postupu společnosti „Nového světa“. Takové cíle jako je vnucování své nauky všem lidem a dobytí vlády nad světem, vyžadovaly univerzální název. Bylo k tomu použito Božího jména Jehova – odtud svědkové Jehovovi.

V roce 1932 uplynulo dvanáct let od chvíle, kdy se obnovila práce Společnosti pod novým vedením Judge Rutherforda. Společnost se rozhodla oslavit tuto skutečnost vydáním knihy *Vyvýšení*, ve které jako obvykle zneužívá Písma svatého ke svým cílům. V tomto případě padlo za oběť podobenství z evangelia o hospodáři, který svolává dělníky k práci na vinici. Dvanáct hodin práce, to je právě dvanáct let práce Společnosti na nových zásadách. A všem starým i mladým, zasloužilým i nováčkům připadne stejná odplata. Jaká? Přečtivší jméno svědků Jehovových. Tímto způsobem byla vyzdvižena či povýšena třída „Jonadabů“ k ostatním zkušeným členům, a tím byly konec konců odstraněny i všechny duchovní požadavky náležející církvi Kristově. svědkové Jehovovi přestali být křesťany jak názvem, tak i obsahem.

Kapitola 10

Počátky nové strategie

Nutnost změny dosavadní strategie vedení Strážné věže vyplývala ze dvou důvodů. Za prvé, lidé přestali kupovat naši literaturu. Když jsme chodili dům od domu, téměř vždy jsme se setkali s odmítnutím. Potřebovali jsme nějakou novou pobídku. A za druhé jsme museli nějakým novým způsobem rozhlásit a zpopularizovat nový název svědků Jehovových. K tomuto cíli byl vybrán zvláštní způsob: vyvolat proti sobě vlnu pronásledování za náboženství. V Americe, kde byli lidé citliví na svobodu vyznání, to nebyla snadná věc, ale přesto byla tato dlouholetá akce nakonec ověřena úspěchem. Poslouchejte jak to začalo.

Pro začátek byl vybráno místo pokud možno co nejbližší centrále v Brooklynu, stát New Jersey. Tato země, která je protkána malými poloměstskými osadami, se nejlépe hodila k tomu, aby zde došlo k provokaci. Jejich obyvatelé totiž velice rádi trávili neděle v blahém klidu, zahálce a pokoji. Bylo rozhodnuto, že právě na ně budou poslány „nedělní skupiny Svědků“, které budou obtěžovat lidi na ulicích, před kostely i v jejich domech a budou jim vnučovat svou literaturu a učení. Nejdříve se však Svědkům vštěpily jejich úkoly. Měli útočit proti každému náboženství, všemu, co je svaté, proti zvyklostem a obyčejům, při tom však jakoby používat Písmo svaté. Tak například placení daní, smekání klobouku před staršími a ženami, státní vlajkou a hymnou, to vše bylo předmětem útoku. Zvláště účinná byla metoda obtěžování lidí právě tehdy, kdy nejvíce potřebují odpočinek. Nakonec se na policii a soudy přivalily stovky a tisíce žalob, které donutili úřady k reakci. Policie začala vyžadovat povolení na prodej knih, a zadržela tak mnoho osob, které se samozřejmě nemohly prokázat zaplacením příslušné daně. Takovým způsobem vešly úřady do zručně nastražených osidel – byly tam poslány rezervní oddíly Svědků, kteří vyprovokovali velké divadlo s pochodujícími oddíly, výkřiky a transparenty, a to tak dlouho, dokud nebyla všechna vězení daného městečka zaplněna, a bezradná policie musela ustoupit. Na další neděli bylo vybráno jiné městečko. Samozřejmě že během celého příštího týdne lidé hovořili pouze o nedělních nepokojích a my jsme se tak stávali všude známými. Tu a tam nás litovali, že jsme pronásledováni za vyznání, ale skutečnou proslulost nám zajišťovaly teprve procesy, které vznikaly následkem těchto akcí. Psalo se o nich v tisku, sledovala je veřejnost. Obhajoba na procesech byla předem naplánována. Zpravidla jsme se odvolávali na svobodu vyznání. Obvinění z prodeje knih bez zaplacení daně jsme hájili tvrzením, že je to naše forma pobožnosti, vzhledem ke kazatelské činnosti, které nám byla povolena. Postupně se nám podařilo vytvořit náladu pronásledování náboženské menšiny, a získat tak ohlas a dokonce i sympatie v určitých kruzích obyvatelstva. Znovu se mnoho lidí začalo zajímat o naše přesvědčení a začali číst naše knihy. A i když si z nás mnozí tropili žerty, přece jen vítězily sympatie k pronásledované menšině a začali nás postupně hájit.

Ale našli se i takoví, které naše proslulost přiměla k tomu, aby se začali zajímat o skutečné cíle Společnosti jako celku a zvláště vedení v Brooklynu. Vláda nás začala podezírat, že pod záminkou nového náboženství je skryt nějaký obrovský obchod s literaturou bez povolení.

Články v tisku tento problém neustále vyzdvihovaly. Například v *Saturday Evening Post* byl v roce 1940 otisknut článek nazvaný „Akciová společnost Armagedon“, a podobně.

Tato akce donutila vrchní velitelství Strážné věže k protiakci. Strážná věž obviněná z používání náboženství jako pláštiku nemohla popřít fakta neobyčejných peněžních zisků vytěžených z prodeje literatury bez daní. Začala obviňovat jiná náboženství z toho, že čerpají materiální zisky z náboženských úkonů. „Vaše náboženství je pouze zástěrkou k bohatnutí kněží“, volali k lidem na ulicích. Tato akce přinášela částečný výsledek, protože odvracela pozornost lidí od podstaty věci.

Stále častěji se opakující soudní procesy proti svědkům Jehovovým vyžadovaly nějaké konečné řešení ze strany úřadů. Když jsme byli v jedné instanci odsouzeni k vězení a pokutě, zpravidla jsme se odvolali k vyšší, kde jsme spor vyhráli. Avšak v případě města Griffin ve státě Georgia prohrála Strážná věž spor rovněž u státního soudu, a tak se odvolala k Nejvyššímu soudu Spojených Států. Zde byla celá záležitost předložena tak, že svědkové Jehovovi jsou chudobnými lidmi, kteří si nemohou dovolit drahé propagační prostředky jako je tisk či rádio, a své názory tedy šíří pomocí traktátů a letáků. Odvolali se na příklad známých amerických činitelů jako Tomas Paine, kteří rovněž pomocí letáků dobře posloužili své vlasti. Nejvyšší soud toto zdůvodnění přijal, uznal, že literatura Svědků je zproštěna poplatků, a její rozšiřování spadá tedy pod ochranu ústavy USA. Od roku 1936 se časopis *Strážná věž* hemží popisy vítězství v jednotlivých městech či okresech. Nejvíce mě na tom všem šokuje skutečnost, že náčelníci policie, členové národní rady, soudci a dokonce i Nejvyšší soud se nechali lstivě zneužít pro cíle vytyčené vedením společnosti Strážná věž.

Toto vnější politické vítězství získané řídicí skupinou (tzv. věrného a rozvážného otroka) nesmírně upevnilo její pozici uvnitř Organizace a postavilo ji mimo veškerou kritiku. Byla to přímo prozřetelná příležitost pro prosazení teokratické koncepce Strážné věže. Nyní se již se žádným Svědkem, který stoprocentně nespolupracoval v přijímání pravd Strážné věže, vůbec nepočítalo. Jednoduše se jím nikdo nezabýval.

Kapitola 11

Moje služba v New Yorku

V roce 1936, tj. během příprav k odjezdu na jih, kde jsem měl převzít nový průkopnický terén, jsem byl v New York City doma u svých rodičů. Byl jsem tenkrát pozván do Služebního oddělení (oddělení zabývající se organizací shromáždění; pozn. překl.), kde mi nabídli místo služebníka sboru Manhattan. Váhal jsem nad přijetím této funkce, neboť jsem si byl vědom velkých změn v mém vztahu ke společnosti Strážná věž. Opuštění Betelu v Magdeburku mi bohužel nepomohlo získat zpět ztracenou pozici křesťana jako nového stvoření, kterou jsem ztratil 18. 8. 1924 angažováním se v práci pro Společnost. Dnes už je mi jasné, proč tomu tak bylo. Prostě jsem nečetl a nestudoval Bibli jako základ pravdy, ale nahradil jsem ji časopisem *Strážná věž* a knihami vydávanými společností stejného názvu. Postupně se můj rozum zaplnil lidskými výmysly, které mu byly předkládány, a pak už jsem se od organizovaného způsobu myšlení nemohl osvobodit. Přesto ve mně zůstala alespoň nějaká odolnější část mé individuality, která zůstala neporušena, a ta o sobě dala čas od času vědět.

Návrh zůstat v New Yorku mi tehdy vyhovoval. Kromě toho jsem byl zvědav, jak to vypadá uvnitř organizace v Brooklynu, a proto jsem souhlasil. Byl jsem však už předem rozhodnut, že si zachovám vnitřní nezávislost.

Pro čtenáře z kruhu svědků Jehovových to musí znít jako strašné kacířství. Ale věřte mi, je to první krok ve směru k vysvobození z teokratických osidel Strážné věže. Je k tomu potřeba takového duševního stavu, ve kterém přijímáte pouze ty věci, které jsou podle vašeho mínění správné a prospěšné.

Tak jsem tedy získal velmi výhodné místo pozorovatele dění v centrále v Brooklynu. Když jsem pak nabyl zběhlosti ve svých nových povinnostech, byl jsem schopen dopředu předvídat další postup Organizace. Způsobilo mi to mnoho potíží, ale na druhé straně jsem měl i tu čest osobně navštívit velitele Judge Rutherforda. Bylo to proto, že jsem v jistém projevu ve sboru Manhattan předložil návrh na zlepšení, které jsem si pamatoval ještě z doby, kdy jsem pracoval v Německu. Následky na sebe nedaly dlouho čekat. V červnu roku 1937 jsem byl předvolán k prezidentovi. Tato návštěva mi působila skutečná muka. Cítil jsem se jako živá oběť v náručí ohnivého molocha organizace. „Chtěli bychom vás mít zde mezi námi. Potřebujeme vás, protože máte zkušenosti,“ řekl po několika úvodních slovech. Něco v mé duši křičelo „Ne“, ale neměl jsem sílu se vzepřít. Má tvář prozrazovala vnitřní rozpolcenost, ale Judge ji asi špatně pochopil. Pravděpodobně si myslel, že je mi líto opustit práci v terénu a řekl: „Samozřejmě, služebníkem shromáždění v New Yorku Vás jmenujeme teprve, až nastane vhodná doba. Kdybyste se v tom postavení necítil dobře, dovolíme Vám odejít.“

A právě této naděje jsem se chytil ze vší síly. Souhlasil jsem. Nepředpokládal jsem ale, že tímto způsobem se moje otroctví prodlouží o dalších osmnáct let, až do roku 1954.

Život v Betelu

Za čtyři dny po této rozmluvě s Rutherfordem jsem dorazil do Betelu, čili do ústředí Strážné věže. K práci jsem obdržel místnost v prvním patře, kterou jsem sdílel ještě s jedním pracovníkem. Panoval zde podobný řád jako v magdeburské centrále. V době jídla se celá „rodina“ shromáždila u stolu. Ráno u snídaně se četla „každodenní mana“, kladly se otázky a vyžadovaly se odpovědi. Poněvadž celá snídaně trvala třicet minut, muselo se značně spěchat, abychom kromě mluveného programu stihli alespoň něco sníst. Doba oběda byla proplétaná vyprávěním zkušeností, po kterých znovu následovaly otázky a odpovědi. Pouze večer byl volný, protože většina „rodiny“ se rozcházela na čtená večerní shromáždění.

Všiml jsem si, že shromáždění u stolu nebyla tak často využívána k vytýkání chyb jednotlivým pracovníkům, jak tomu bylo v Magdeburku. Zde to bylo vyřizováno trochu chytřejším způsobem. Pouze čas od času se u stolu objevil Judge. Tehdy se všichni vedoucí oddělení třásli, poněvadž byl znám svým sarkasmem a ironií. Byl jsem svědkem, jak si jednou vzal na koberček jednoho z agentů prodeje. Chudák chlapec se červenal jak řepa, protože prezident nejenže z něj udělal budižkničemu, ale přímo ho zmrskal slovy ze všech stran. Už od samého počátku mé práce v New Yorku jsem byl zvědav, zda se i zde používá špehování a udavačství tak, jak tomu bylo v Německu. Během několika dnů jsem pozorně sledoval své okolí, abych vyhledal lidi s upřímným a otevřeným charakterem. Jak byli udiveni, když jsem pak s nimi začal rozhovor na téma, kdo z našeho personálu může být špehem či udavačem. V jejich očích se zračil strach, neboť zpočátku si byli jisti, že špehem jsem já a že moje otázky jsou jen obyčejnou provokací. Vysvětlil jsem jim, že tyto věci znám ze své předchozí práce, a pak už jsem raději ohledně udavačství nechtěl nic říkat, protože by mi to později mohlo způsobit potíže.

K mému údivu mě pověřili velmi zodpovědnou prací ve služebním oddělení v úseku průkopníků. K mým povinnostem patřilo přidělování obvodů (terénů), shromáždění, odpovědi na otázky z terénu, řešení problémů. Služebník kanceláře mě hned na začátku představil služebníku oddělení, který byl nejvyšší instancí. Ten mě delší dobu provrtával očima a zkoumal, jakým dojmem to na mě působí. Já jsem se mu rovněž díval přímo do očí, protože ten, který mě přivedl, mi řekl, že služebník oddělení je člověk, který „ví všechno“. Já jsem ale až dosud nepotkal člověka, který by věděl úplně všechno. K jeho uspokojení jsem odvrátil svůj zrak jako první a další rozmluva pak už proběhla hladce.

Svůj úkol jsem ovládl lehce a zakrátko jsem si dokonale věděl rady se všemi problémy. Můj nejbližší soused však musel být udavačem. Instinktivně jsem to cítil. Abych si potvrdil své podezření, řekl jsem mu, že organizaci našeho úřadu považuji za zastaralou. Naše práce by byla výkonnější, kdybychom měli společného sekretáře, který by psal dopisy podle našeho diktátu, a ne abychom psali všechny dopisy každý sám. Ihned na druhý den jsem byl zavolán

do sankční úřadovny služebníka kanceláře, který mi vysvětlil, že organizace našeho úřadu byla vypracována na základě zkušeností, a je tedy nejlépe přizpůsobena našim úkolům. V budoucnu jsem jako nový pracovník povinen hlásit své postřehy jemu osobně a ne před personálem. Tímto způsobem jsem se přesvědčil, že můj soused je skutečně udavačem. A takto jsem vyzkoušel i všechny své další spolupracovníky. Po dvou měsících jsem došel k závěru, že poměry v New Yorku jsou stejně nesnesitelné jako v Magdeburku. Napsal jsem tedy Rutherfordovi žádost o propuštění, přičemž jsem se odvolal na náš úvodní rozhovor. Propuštění však nebylo snadné. Stáli jsme před právě se přibližujícím sjezdem roku 1937 a poručili mi tedy zůstat až do jeho ukončení. Konkrétně jsem se měl ujmout organizování zvláštních vlaků a jiných dopravních prostředků na tento sjezd.

Mezitím jsem se očividně přesvědčil, že jsem pod stálou kontrolou. Často sledovali trasy mých cest, aby se přesvědčili, zda skutečně jedu tam, kam jsem se oficiálně vypravil. Z předchozích zkušeností jsem již věděl, že centrála sbírá materiál do mé „černé knihy“, která bude při nejbližším pokusu o vybočení z řady použita jako prostředek k tomu, aby udrželi neukázněného pracovníka na uzdě. Snažil jsem se ze všech sil poskytovat špehům takový materiál do „černé knihy“, který by mi dopomohl k propuštění. K mému velkému překvapení mi dovolili odejít nedlouho po skončení sjezdu v roce 1937. Ponechali mě na předchozím stanovišti služebníka shromáždění Manhattan. Pracoval jsem tam do srpna 1938, tj. do doby vyhlášení teokracie. Pak jsem získal jmenování na mluvčího, čili služebníka severovýchodního obvodu Ohia a severozápadní Pensylvánie. Po obdržení tohoto přidělení mi sdělili zvláštní instrukce týkající se nedostatků a chyb skupin, které tam existují. Spoléhali, že dokážu přivést tyto skupiny k úplné podřízenosti centrále.

Kapitola 12

Sedmistupňový program

Přibližně ve stejné době, kterou teď popisuji, se začal v Americe používat fonograf. Svědkové přišli okamžitě na nápad použít tento vynález ke své propagandě. Již dříve byly krátké šestiminutové projevy Judge Rutherforda nahrávány na desky a vysílány každou neděli americkými radiostanicemi. Ale následkem útoků na křesťanstvo a nevybíravých způsobů propagandy svědků Jehovových došlo ke změně situace. Vlivné osobnosti Spojených Států ovlivnily všechny větší a důležitější radiostanice tak, aby odmítaly přijímat do svého vysílání programy poskytované Strážnou věží. Pouze malé venkovské stanice, které měly neustále potíže s vyplněním programu, prodávaly i nadále svůj čas svědkům Jehovovým. Tímto způsobem rozhlas jako propagační prostředek přestal mít vliv právě ve velkoměstech, kde Strážná věž usilovala o upevnění svého postavení. Jelikož však cílem byla masová organizace, bylo nutno hledat cestu k velkým skupinám lidí. Tváří v tvář nemožnosti využití hromadných sdělovacích prostředků ke své propagandě a také vzhledem k obviněním z nezákonného obchodu s knihami rozhodla se společnost Strážná věž, že zveřejní prohlášení zdůvodňující, že bojkot „Božího království“ způsobený americkými radiostanicemi nutí společnost Strážná věž k vysílání zvěstovatelů přímo k obyvatelstvu. Peníze určené kdysi k placení radiostanic budou nyní použity na využití fonografů.

Samozřejmě tvrzení, že Společnost programy vysílané rozhlasovými stanicemi platila, bylo nepřesné, neboť zasílané účty hradila velmi zřídka. Tyto dluhy shazovala na bedra jednotlivých skupin svědků Jehovových. Společnost byla totiž založena proto, aby brala, a ne dávala.

Uvedené prohlášení poskytovalo skvělou záminku k navštěvování lidí v jejich domovech. Lidem jsme prostě řekli, že jsme jim přišli zdarma přehrát z fonografu program, který rozhlasové stanice nechtěly odvysílat. To otevřelo mnoho dveří projevům Judge Rutherforda. Nejdříve se několik minut poslouchal projev, pak proběhla krátká diskuse na téma projevu a nakonec byla nabídnuta koupě knih s podobným obsahem. První dojem, že nabízíme zdarma

přehrání rozhlasového pořadu, byl Istí, která okamžitě zvýšila prodej knih Strážné věže a také tištěných exemplářů poslouchaných projevů. Cenzura, něco, co je „na indexu“ – to bylo pro knihy vždy nejlepší reklamou. Tato akce nám však přinesla ještě jinou výhodu: odňala z nás označení obchodníků s knihami a dovolila nám účinně se maskovat pod pláštíkem kazatelství.

Ihned potom byl vypracován a uskutečňován tzv. sedmistupňový program zasvěcení. Byl to program vymývání mozků, tedy program procesu přeměny člověka na tzv. „zvěstovatele království“.

První stupeň znamenal vložit člověku do ruky knihu. Každý způsob vedoucí k tomuto cíli byl dobrý. Nebylo těžké toho dosáhnout. Většinou jsme měli co do činění s lidmi, kteří křesťanství vyznávali, ale základní křesťanské pravdy obsažené v Bibli znali velmi nepřesně. S tím větší chutí tedy kupovali náboženské knihy, čímž uspokojovali svá svědomí. Považovali to za určitý druh finanční podpory náboženství, neboť v mnoha církvích byl zisk z prodeje Bibli a literatury používán k platům kazatelů. A skutečnost našeho pronásledování ještě zvětšovala sympatie lidí.

Druhým stupněm bylo získání souhlasu k další návštěvě. Cílem bylo povzbudit majitele knihy k jejímu přečtení. Během druhé návštěvy již byl na zakoupení knih kladen větší důraz. Byly používány zvláštní způsoby k vyvolání touhy po další literatuře. Souhlas s opakovanou návštěvou byl zaznamenán místním sborem s cílem co nejlépe využít tuto příležitost. Speciální zprávy dovolovaly soustavně stavět na tom, čeho již bylo dosaženo, a dosáhnout dalšího cíle – **třetího stupně**.

Spočíval v získání souhlasu navštěvovaného s pravidelným každotýdenním studiem spolu se zvěstovatelem, který byl k tomu určen. Nazývalo se to „domácím biblickým studiem“, ale název byl jako obvykle podvod, protože tento kurs měl s Bibli společného jen velmi málo. Základ tvořila určitá kniha vydaná Strážnou věží. V souladu se stanovenou praxí taková kniha obsahovala nevelké množství biblických veršů, překroucených podle potřeb Strážné věže se zdůvodněním, že jde o „nové světlo ze svatyně“. Toto však byl teprve začátek učení a zasvěcování. Jeho cílem bylo odstranit dosavadní volnost v náboženském chápání a praxi. Další kniha již sloužila ke vštěpování nových idejí. Ten, kdo se dal takto vést, se v nomenklatuře Strážné věže stal „člověkem dobré vůle“. Postupně byl zaopatřován všemi knihami vydávanými Strážnou věží a byl také přemlouván, aby si předplatil časopisy *Strážná věž* a *Probudte se!*. A toto mělo být oním biblickým studiem. Jestliže takový zvěstovatel království vedl dvě i více hodin týdně, pak při používání stejných frází je brzy opakoval z paměti jako automat.

Takovým postupem se vytvářel klasický typ svědka Jehovova s myslí přeplněnou slovníkem Strážné věže. Tím účinnější pak byla práce s novým zájemcem neboli žákem. Tímto způsobem vznikalo to, co Strážná věž původně nazvala „organizačním myšlením“ a později „teokratickým myšlením“.

Po několika návštěvách byl daný objekt povzbuzován k tomu, aby učinil čtvrtý krok. Tím **čtvrtým stupněm** byla účast na skupinovém studiu nějaké knihy. Taková setkání probíhala obvykle v pátek a pořádaly je místní sbory.

Nyní se k až dosud používané knižní výuce připojoval nový činitel: výuka pomocí otázek a odpovědí čili diskuse. Tento zdroj nového světla byl přizpůsoben úrovni nových účastníků, kterým se na shromáždění věnovala speciální pozornost. Vedoucí shromáždění byl jmenován přímo Společností a spolupracoval s místním sborem. Během studia bylo postupně dosahováno teokratického myšlení a nastupovalo teokratické jednání. Používaly se především všeobecně známé události s cílem nahrazení normální představy člověka fatalistickými obrazy konce světa. Všechno bylo předkládáno v černých barvách z pohledu blížící se záhuby světa. Tato skutečnost udělala ze svědků Jehovových největší škarohlídy na světě. Ve svých výkladech se totiž zaměřují na proroctví a ve všem hledají znamení vedoucí pak k předsudkům. Stali se podobni farizeům, kteří vyhlížejí z nebe znamení. Ale znamení jim nebude dáno, leda „znamení Syna člověka přicházejícího na oblacích“, ve které oni koneckonců stejně nevěří.

Pro každou příležitost jsme měli speciální námítky, které očerňovaly normální lidi. V době Vánoc jsme vyzývavě rozhlašovali, že se Ježíš narodil v říjnu, o Velikonocích zase, že jde o pohanský svátek jara s tím, že vajíčko, zajíček apod. jsou pohanské symboly. A tak jsme během celého roku znepríjemňovali lidem život. Každý týden jsme se při sborovém studiu zastavovali, abychom obrátili pozornost na chování nových kandidátů. Jejich vzdechy jsme si vysvětlovali jako touhu po království. Když vymývání mozků dosáhne určitého stupně, daná osoba cítí, že s lidmi, se kterými kdysi společně žila, může teď pouze bojovat a dohadovat se. A právě v tomto okamžiku je kandidát způsobilý stát se částí nové společnosti, přijmout její organizační linie a zaměnit staré představy za nové.

Na konci každého sborového studia vyhrazoval vždy vedoucí pět minut na oznámení dalších termínů studia Strážné věže, ohlášení shromáždění v tzv. sálech království a zároveň určoval skupiny zvěstovatelů.

Během studia, které bylo prováděno formou otázek a odpovědí, byly kladeny otázky týkající se jednotlivých kapitol probírané knihy, učilo se rychle vyhledávat příslušné texty z Bible, bylo doporučováno číst důležitější úryvky z knih nahlas. To vše bylo pro nově příchozího novinkou a silně kontrastovalo s dosavadní pasivitou člena křesťanské církve. Jejich ctižádost jim přikazovala, aby se na nejbližší lekci předem připravili a četli si ji doma.

Teprve bližší seznámení se Svědky umožní bdělému pozorovateli odhalit, jakým přeludem je jejich znalost Bible, která v praxi spočívá pouze v umění obratně vyhledat některé texty! Listování během studia účinně zakrývá skutečnost, že knihy Strážné věže zahrnují pouze šest a půl procenta obsahu Bible, a to ještě ve formě zcela vytržené ze souvislosti. A dokonce i těch šest a půl procent bylo zbylými devadesáti třemi procenty slovníku Strážné věže účinně zdeformováno a znehodnoceno. Právě poslání Bible dané Bohem k osobnímu duchovnímu budování bylo takovým způsobem zničeno a nahrazeno organizačním systémem.

Pátý stupeň znamenal vtažení „člověka dobré vůle“ do širší oblasti nauk Strážné věže. Spočívalo to v účasti na nedělních shromážděních spojených se studiem časopisu *Strážná věž*, obvykle v tzv. sálech království. Základ tvořily otázky uvedené na stránkách *Strážné věže*. Nováčkům, lidem dobré vůle, se na těchto shromážděních věnovala nejvyšší míra pozornosti. Dělal se vše pro to, aby se zde mohli cítit jako doma. Poukazovalo se na práva příchozích ve starém Izraeli, s nimiž se podle zákona jednalo stejně jako s domácími. Bylo jim slíbeno, že se již brzy mohou stát plnohodnotnými svědky Jehovovými hlásajícími ostatním to, co se sami naučili.

Samozřejmě, neučilo se nic o Ježíši ani o spasení. Spíše byli přesvědčováni o tom, že Armagedon je již za dveřmi a jenom ti, kdo jsou uvnitř útočištného města, kterým byla Boží organizace, mají naději na záchranu. Všimněte si, že tito lidé dříve, než začali kupovat knihy Strážné věže, než projevili souhlas s opakovanými návštěvami, než prošli domácím studiem a začali se účastnit sborového studia, měli velmi slabé představy o vykoupení z hříchů skrze Ježíše Krista. Teď byly veškeré myšlenky o Ježíši jako Vykupiteli z jejich paměti vymazány a oni byli duchem, duší i tělem přeneseni do sálů království svědků Jehovových. Různé církve a jiná společenství, ze kterých byli vytrženi, se podle jejich přesvědčení teď staly „organizacemi satana“, které budou brzy zničeny. Armagedon připraví stejný osud jak pro lidi s náboženským vyznáním, tak pro nevěřící.

A díky tomu tito lidé tvořili svým způsobem uzavřenou skupinu. Pojivem, které je spojovalo a dávalo jim pocit bezpečí, byl způsob myšlení a pokyny dodávané Strážnou věží. Konečným výsledkem pátého stupně vtažení bylo tedy: 1. myšlení a jednání podle hromadných vzorů, 2. atmosféra uzavřeného klanu a netolerance vůči všem jiným lidem, 3. pocit bezpečí a spasení nikoli skrze Ježíše Krista, ale skrze Organizaci a členství v ní. Takto připravený člověk byl odhodlán k šestému stupni, ke zvěstování. Jestliže totiž byl spasen členstvím v organizaci, tak všichni ostatní byli podle jeho přesvědčení zavrženi a bylo zapotřebí je zachránit. „Jdi a jednej také tak“, říkalo se jim a přitom, jako obvykle, byla zneužívána Bible.

Šestým stupněm bylo tedy speciální školení pro zvěstování pravd Strážné věže jiným. K tomuto cíli sloužila speciální shromáždění, na kterých se vyučovalo používání vhodných

knih a literatury, metodám zvěstování, skupinovému získávání posluchačů v domech a jejich souhlasu s opětovnými návštěvami a především získávání peněz pro společnost Strážná věž. Naopak se neučilo nic o duchovním životě, o modlitbě. Dostačující byla schopnost vyhotovování zpráv o hodinách věnovaných Strážné věži a získaných penězích.

Sedmým stupněm bylo zapečetění celého díla vtažením přijetím křtu. To následovalo po zjištění, že kandidát neboli člověk dobré vůle se pravidelně účastní příslušných shromáždění a je náležitým zvěstovatelem království.

Tento akt se uskutečňuje obvykle během krajského shromáždění. Je to určitý druh veřejného svědectví, poslední stupeň vtažení. Tento křest však nemá nic společného s analogickým křesťanským obřadem, protože svědkové Jehovovi nevěří v duchovní znovuzrození. Křest, jaký praktikují Svědkové, byl používán již v předkřesťanské době v babylonských mystériích. Tento křest je rozloučením s vlastní osobní individualitou, s nezávislým myšlením, s náboženstvím Ježíše, je slibem zůstat dobrým zvěstovatelem království. Podle pokynů Společnosti nesměl být takto nazýván nikdo, kdo nebyl pokřtěn. Směle můžeme říci, že takový člověk ztratil svou duši, aby získal celý svět skrze jméno člena společnosti Nového světa, jak se v té době společnost Strážná věž nazvala.

Jestliže v budoucnu bude věrným, otvírají se před ním různé možnosti. Může získat úřad služebníka místní skupiny, může mít tu čest pracovat v Betelu. Může se stát průkopníkem. Může se dostat do biblické školy Strážné věže a stát se misionářem nebo speciálním pracovníkem. Za zvláštní zásluhy se může stát knížetem Strážné věže, a dokonce i ředitelem Společnosti. Což se mohou všechny tyto pocty udělované lidmi rovnat poctě, kterou dostává křesťan věřící v Ježíše skrze Slovo Boží? „Vy však jste ... královské kněžstvo“, píše apoštol Petr ve svém listu. V roce 1938 vyhlásila Společnost teokracii. Všechny skupiny svědků Jehovových skládaly slib, že od této chvíle budou bezvýhradně a bez diskusí přijímat všechna doporučení a pokyny sdělované společností Strážná věž. Veškerá možnost nezávislosti, třeba i teokratická, definitivně zmizela. Nakonec vznikla nová světová organizace, opírající se o bezmyšlenkovitou poslušnost robotů, a nyní se bude rozšiřovat, až se stane společností Nového světa. svědkové Jehovovi se nazývají Boží organizací nebo královstvím. Ve skutečnosti je to pouze diktatura „třídy věrného a rozvážného otroka“ z Brooklynu.

S hanbou přiznávám, že svou práci v Magdeburku a následně v Americe jsem se činně podílel na přípravě a uskutečnění tohoto výsledku. Zvláště jako služebník skupin v New Yorku jsem pomáhal vypracovávat systém studia knih, opětovných návštěv, používání fonografů a celý program sedmistupňového rozvoje organizace lidských robotů.

Kapitola 13

Moje úloha v New Jersey

Ještě stále jsem byl ve službách Strážné věže, sloužil jsem rukama, srdcem i myslí. Stal jsem se otrokem v tom nejpravdivějším slova smyslu. Dělal jsem to, co jsem nechtěl, o čem jsem věděl, že je špatné a falešné. Uvědomoval jsem si, že hromadím břímě, které na mě jednou spadne a zničí mne. Ale okolnosti a průběh událostí mě nutily vést takovou činnost i nadále.

Teď už chápu, že jsem se nechal zotročit, protože jsem nestudoval Boží slovo bez ničivého vlivu Strážné věže. Když jsem si v roce 1943 uvědomil tento stav, začal jsem postupně duchovně růst, abych se pak konečně v roce 1954 osvobodil.

Jak jsem se už zmínil, v létě roku 1938 jsem byl poslán do Atlantic City s příkazem vyvolat tam nepokoje, které by na nás obrátily pozornost veřejnosti. Byla to tehdy jedna z běžných metod naší práce. V tomto případě spočívala naše taktika ve využití proslulého Nábřeží, které bylo v letní sezóně navštěvováno milióny lidí. Stalo se, že právě v té době vydal starosta města povolení Armádě spásy k uspořádání peněžní sbírky právě na Nábřeží. Svědkové toho využili a začali tam bez jakékoliv žádosti o povolení provozovat svá kázání. Byli jsme varováni,

abychom toho nechali, ale když to nepomáhalo, bylo několik Svědků zadrženo do vězení. Teprve pak jsme požádali o povolení, ale starosta ho zamítl s vysvětlením, že Armáda spásy je na celém světě známa jako charitativní instituce, a proto se žádný z hostů Atlantic City nebude cítit uražen či dotčen vystoupením jejich členů na Nábřeží. A toto se, bohužel, nedalo říci o svědcích Jehovových, kteří byli již pět let příčinou četných nepokojů v celém kraji okolo New Jersey. To, že by se nyní ukázali na Nábřeží, by mohlo vyvolat různé spory a nespokojenost hostů města. Přistoupili jsme k akci. Zmobilizovali jsme oddíly Svědků z Filadelfie a Trentonu, které měly být použity k hromadné akci. Měla spočívat v celodenních demonstracích v Atlantic City se speciálním závěrečným shromážděním na náměstíčku Nábřeží jako kulminačním bodem akce i přes jednoznačný zákaz starosty. Byly natištěny letáky, na kterých byl oznámen přesný čas i místo shromáždění, a zároveň i jeho důvod. Právě mě vybrali za obětního beránka, tzn. že jsem měl mít na tomto závěrečném shromáždění kázání. Když jsem dostal tento úkol, byl jsem zdeprimován. Ne proto, že bych se bál uvěznění. Nebylo to pro mě nic nového. Během svého působení v Německu i v Americe jsem byl šestnáctkrát uvězněn kvůli záležitostem Strážné věže, mnohokrát se proti mně obracel pobouřený dav, dvakrát po mně házeli kameny a jednou mi dokonce rozbili hlavu. Ale tentokrát se mě zmocnily velké pochybnosti, o kterých vám povím později.

V určenou neděli přesně v sedm večer jsem vystoupil za řečnický pult na Nábřeží, jak bylo uvedeno na oznámení, a začal jsem hovořit. Shromáždil se obrovský dav, asi dvacet pět tisíc lidí, z nichž však jen málokterí byli schopni mě slyšet. Sotva jsem stačil říci prvních deset slov, vyzvali mne dva gentlemani, abych šel dolů, neboť jsem zatčen. Dal jsem pokyn zvěstovatelům, kteří už byli připraveni. Jejich úkolem bylo projít celým davem a rozdat předem připravené letáky, které uváděly příčinu mého zatčení. Svůj úkol splnili znamenitě. Asi sedmnáct z nich bylo přitom rovněž uvězněno, mezi nimi i ženy a mladiství.

Než si pro nás přijeli, stali jsme se středem pozornosti. A na tom právě nejvíce záleželo. Byla to totiž nejlepší reklama. Jako křesťan jsem byl tohoto nedělního večera naplněn pocitem hanby, neboť jsem byl uvězněn za porušení zákonů města, jehož jsem byl hostem. Během celé té doby jsem si byl vědom toho, že vůbec netrpím za hlásání evangelia, jak jsme tvrdili na letácích.

Převezli mě do vězení a vzali otisky prstů. Pak se objevili dva reportéři místních novin, se kterými jsem měl dovoleno mluvit. Řekl jsem jim, že jsem představitel společnosti Strážná věž z New Yorku a přišel jsem, abych se postavil proti opatřením zdejšího starosty Whitea. Jelikož starostovy vztahy s tiskem nebyly v této době nejlepší, objevila se celá záležitost v novinách na titulní straně s obrovským záhlavím a obracela tak na nás pozornost veřejnosti.

Ponechán vlastním myšlenkám, nemohl jsem ve vězeňské cele vůbec usnout. Byla zde samá lidská spodina. Ale mnohem horší než vnitřek cely byl obsah mých myšlenek. Zde jsem byl já, křesťan podle vlastního přesvědčení, potrestán jako nejhorší agitátor za vystoupení proti lidem, kteří mi ničím neublížili, proti kterým jsem neměl žádné výhrady. Bylo to jednání, které se vůbec nepodobalo jednání mého Mistra, o němž proroci řekli, že „On nikdy nepozdvihl svůj hlas na ulicích“. Formálně jsem zde přišel, abych měl na Nábřeží kázání. Věděl jsem však dobře, že cílem nebylo kázání, ale to, co následovalo po něm. Způsobil jsem zatčení sedmnácti lidí, včetně žen a dětí. Teď jsem se vůbec necítil hrdý na své výsledky. Prostě jsem se styděl a byl jsem nejbídnejším stvořením na světě.

Ráno nám dovolili opustit celu, abychom se umyli a připravili ke snídani. Ostatní „spolunájemníci“ si se mnou začali povídat. Nějaký chuligán, kterého přivezli v noci úplně opilého, se mne zeptal: „Za co sedíš, kamaráde?“ „Za hlásání evangelia,“ odpověděl jsem. On si mne prohlédl od hlavy až k patě a nedůvěřivě pokýval hlavou. „To přece nemohli udělat,“ řekl a odešel. Považoval mě za lháře a měl pravdu. Nepřišel jsem hlásat evangelium, ale na rozkaz svých teokratických pánů vyvolat šarvátky.

V Brooklynu mě přijali jako hrdinu. Právě rozdělovali mezi nejkvalitnější pracovníky pověření na krajské služebníky. Události v Atlantic City musely asi zlepšit mou pozici v Betelu, protože i mně se dostalo tohoto vyznamenání. Dostal jsem pověření na krajského služebníka

severovýchodního Ohia a severozápadní Pensylvánie. Současně s pověřením jsem dostal i speciální úkoly a měl jsem začít zvláště se dvěma: Za prvé jsem měl odstranit kliky, které znepokojovaly největší tamější skupinu svědků Jehovových, a za druhé jsem měl zjistit, proč tamější skupiny dosud nevzbudily žádné veřejné nepokoje, ačkoliv se již několikrát naskytla příležitost. Měl jsem tedy co nejdříve vyvolat takové veřejné vystoupení, jehož finále by mělo dohru před Nejvyšším soudem Spojených států. Teď už jsem chápal, proč mě vyslali do Atlantic City. Bylo to prostě zkouška mé způsobilosti pro nový pracovní terén.

Kapitola 14

Teokracie roku 1938

Už dříve jsem se zmínil, že Judge Rutherford použil k ilustraci koncepce dalšího rozvoje hnutí svědků Jehovových historii starozákonního Izraele. Období od roku 1919 do roku 1931 bylo srovnáváno s putováním po poušti, získáním zákona od Mojžíše a se vstupem Izraele do Kanánu. Vývoj třídy Ruth - Ester, to je období Soudců. Rok 1931 je rok přelomu. V tomto roce přijalo hnutí Strážné věže, bývalí Badatelé Bible, jméno svědkové Jehovovi. Období let 1931–1938 bylo ztotožňováno s ustanovením Izraelského království od Saula po Davida. Rok 1938 byl druhým rokem přelomu, rokem ustanovení teokracie. Modelem budování teokracie měla být stavba Šalamounovy svatyně.

Rutherford stárl a nemoc jej stále častěji odtahovala od práce. Ke slovu se dostávala skupina mladších spolupracovníků, kteří nezapomněli na to, co se stalo s izraelským královstvím po smrti Šalamouna, a rozhodli se, že vylepšením dějin uniknou tomuto smutnému osudu.

Nástupcem Rutherforda po jeho smrti (která nastala v roce 1942) neměla být jedna osoba, ale výbor sedmi lidí, vybraných ze seznamu členů tvořících společnost Strážná věž. Každý ze států Severní Ameriky vyslal šest až osm delegátů, z nichž pak byl jmenován výbor s předsedou, zástupcem, tajemníkem i pokladníkem. Tak bylo do budoucna zajištěno vedení celého hnutí, ale bylo tvořeno pouze Američany ze Spojených států.

Stavba teokracie byla třetím patrem Strážné věže. Na jeho budování jsem měl rovněž podíl. Ihned po obdržení nového pověření jsem byl jmenován do organizačního výboru oslav spojených s londýnským sjezdem v roce 1938. Připravili jsme místa pro sedmnáct tisíc lidí v největší hale města Cleveland a tam jsme zajistili přenos ze sjezdu v Londýně. Kulminačními body byly dva projevy Judge Rutherforda jako program další činnosti Společnosti. O nich teď budeme chvíli hovořit.

„Pohlédněme skutečností do očí“

To byl název prvního projevu, týkajícího se politicky nejaktuálnějších otázek, tj. fašismu a svobody. Rutherford počítal s tím, že doktrinální rozdílnost svědků Jehovových je nutí k tomu, aby odmítli přijmout zbraň, a řekl, že teokracie bojuje za svobodu a je tedy proti diktatuře. My jsem však dobře věděli, že současně ale nemohla být řeč o žádné svobodě uvnitř našich řad. Ve skutečnosti se totalitní organizační politika svědků Jehovových nelišila od fašismu a nacismu. Projev *Pohlédněme skutečností do očí* byl vytištěn jako brožura v miliónovém počtu a stal se součástí celé série, která končila v roce 1941 knížečkou *Neutralita*. Tyto publikace tvořily Svědkům právní podklad k odmítání vojenské služby. V nejhorších případech byly vyneseny rozsudky na pět let. Antivojenská prohlášení byla jedním z nejdůležitějších činitelů, které ovlivnily tak prudký vzrůst svědků Jehovových po válce.

Naplňte zemi

To bylo téma druhého projevu, ve kterém se Rutherford obracel ke všem mladým svědkům Jehovovým, kteří byli svobodní, aby se zdrželi manželství a plození dětí. Toto podivné doporučení mělo své opodstatnění ve zdánlivě se přibližujícím konci světa. (Atmosféra války těmto náladám přála.) Ale skutečným důvodem byl záměr získat co největší počet svobodných,

rodinnými pouty nesvázaných misionářů. „Zdržte se až do Armagedonu“, volal Rutherford ve svém projevu. „Bude lépe, když založíte rodiny až v tisíciletém království.“

V roce 1940 se na toto téma objevila kniha *Děti*, která vypráví příběh dvou mladých svědků Jehovových, kteří se měli navzájem rádi, ale rozhodli se, že si budou věrni až do Armagedonu a teprve potom se vezmou.

Realizace tohoto hesla přinesla Svědkům obrovské zisky v podobě zesílené činnosti mladých misionářů a kolportérů. Po několika letech, když už byl tento cíl dosažen a představitelé se chtěli sami oženit, byl zahájen opravdový průvod do Noémova korábu a dvojice za dvojicí uzavíraly sňatek v tzv. sálech království. Kniha *Děti* je zapomenuta a není dnes k sehnání. Je pečlivě ukryta spolu s tolika jinými důkazy lidské hlouposti, jen aby nepřipomínala ona slavná proroctví o konci světa, zjevení knížat atd. Společnost se specializuje na takové senzace, které vyvolávají uvnitř jejich řad přechodné nálady. Dalším příkladem takových publikací jsou *Pozor na OSN* nebo *Podívejte se na Rusko*. A tyto senzace po splnění svého úkolu upadají v zapomenutí a uvolňují místo dalším.

(V originálu následuje kapitola 18, ve které autor popisuje své zážitky ze stanoviska okresního služebníka až do roku 1941. Poněvadž tyto věci nejsou pro našeho čtenáře zajímavé, zkracujeme je na minimum a uvádíme je v následující kapitole jako úvod.)

Kapitola 15

Teokracie světového rozsahu

Svou práci ve svěřeném terénu jsem začal likvidací vnitřních konfliktů ve skupinách, které tam existovaly. Lidé ztráceli příliš mnoho času hádkami, místo aby pracovali mezi tamějšími obyvateli. Snažil jsem se izolovat od sebe pohádané skupiny tím, že jsem je osamostatnil, a chtěl jsem je pobídnout, aby pracovaly podle sedmistupňového programu, jehož jsem byl nadšeným zastáncem. Nakonec se mi to povedlo, i když nemohu říci, že jsem si tím získal sympatie tamějších skupin. Do centrály v Brooklynu se na mne sesypaly žaloby a udání. Dokonce jsem musel osobně vysvětlovat důvody obžaloby. Když jsem konečně zvládl první část svého úkolu, mohl jsem přistoupit k části druhé, tj. vyvolat nepokoje, které by nás popularizovaly.

V obci Hubbard jsem doporučil tamější skupině Svědků, kteří se scházeli v soukromém bytě, aby si pronajali městský sál jako tzv. sál království. Asi stovka Svědků z blízkého Youngstownu začala kampaň, ve které zveřejňovali adresu sálu a nosili provokační transparenty proti náboženství. „Náboženství je léčkou a kouřící svíčí“, opakovaly nápisy otřepané fráze svědků Jehovových. Obyvatelé byli pobouřeni a několik Svědků bylo zadrženo. Starosta chtěl tuto záležitost vyřídit klidnou cestou a pozval mě na vyjednávání. Chtěl nám poskytnout všechna oprávnění, ale jen výměnou za to, že přestaneme nosit urážlivé nápisy. Odmítl jsem, tak jak jsem to měl v pokynech. A následující sobotu se naše útočné skupiny znovu objevily na ulicích. Policie uvěznila asi dvacet dvě osoby, což bylo pro mě pokynem k tomu, abych začal jednat. Na druhý den jsem vyhlásil protestní shromáždění. Byla to neděle odpoledne. Soukromá tiskárna tiskla celou noc letáky, ve kterých jsem informoval obyvatele města o tom, že „ve městě Hubbard jsou věznění křesťané“. Nedělní ráno jsme strávili roznášením letáků, jimiž jsme zároveň zvali na protestní schůzi do našeho sálu království, kde jsme nainstalovali reproduktory. Sešel se obrovský dav, ale sotva jsem začal mluvit, objevil se šéf policie a reproduktory nám odpojil. Vyšel jsem na ulici, stoupl si na střechu připraveného auta a pokračoval v projevu. Lidé, podráždění naším předešlým vystupováním, se začali hněvat. Začala na nás padat shnilá rajčata a jiná zelenina. Ale i na to jsme byli připraveni a zmobilizovali jsme speciální skupiny, které udržovaly pořádek. Zmatek však trval delší dobu. Nakonec nezbyla jiná možnost, než se stáhnout zpět do sálu a tam čekat pomoc od policie.

Došlo k procesu, během kterého byli dva z nás odsouzeni. Kromě toho jsme museli ještě zaplatit pokutu dvacet pět dolarů. Samozřejmě jsme podali odvolání.

Nejvíce byl z celého průběhu událostí nadšen Judge Rutherford. Ujistil mě, že mám jeho stoprocentní podporu. To se ale nelíbilo ostatním závistivým pracovníkům centrály, zvláště klíce z Adams Street, která se chystala převzít po Rutherfordovi vedení. Když jsem při jiné příležitosti v roce 1939 zorganizoval úspěšnou akci, při níž jsme zabránili přerušení projevu Judge Rutherforda v obrovské Madison Squar Garden v New Yorku, pozval mě Judge na přátelský rozhovor. Domníval se, že ho požádám o práci v centrále. Když k tomu nedošlo, zažertoval trochu na téma mé rubriky v jeho černé knize, kde byla všechna na mě podaná udání, a u toho jsme skončili.

Po vítězném ukončení akce v městě Hubbard, kde jsme u soudu zažalovali představitele města a policii za napadení našich Svědků, jsem přenesl svou činnost na druhý konec svého okresu do města Struthers. Městský úřad nám přes všechny naše úporné demonstrace stále odmítal dát povolení k nedělnímu chození po domech. Tvrdili, že ve městě platí zákon nedělního klidu, čili zákaz budit obyvatele v neděli ráno. A tak jsme vyslali do ulic naše lidi s hesly urážejícími město a nevybíravě jsme napadali obyvatelstvo. Nakonec jsme je dohnali až k nepřítčnosti, když jsme vyhlásili, že do města přijedou svědkové Jehovovi ze dvou okresů. Nastaly obrovské šarvátky, městská vězení byla zaplněna a celá záležitost se dostala až k Nejvyššímu soudu. Ale tam jsme si byli jisti výhrou. Měli jsme totiž připraven jeden argument, ale zato pádný: zvony kostelů města Struthers ruší ranní ticho beztrestně každou neděli a nikdo proti tomu neprotestuje. Tak proč nám nedovolí zvonit u dveří? Spor jsme samozřejmě vyhráli.

Po vypuknutí války se společnost Strážná věž rozhodla, že se pojistí proti následkům antivojenské politiky, která ji během první světové války přivedla až k jejímu rozpuštění. Šlo o to, aby stáli pracovníci Společnosti svými protivojenskými výstupy nepřivedli Společnost do nebezpečí. Vzhledem k tomu dostali všichni krajší pracovníci ke 30. listopadu 1941 výpověď.

* * *

Tak tedy 1. prosince 1941 jsem byl zproštěn svých povinností. Nezbývalo nám nic jiného, než vrátit se k průkopnické práci a žít z prodeje knih. Požádal jsem o přidělení na Floridu, ale v centrále mi to zamítli a doporučili mi, abych se přidal ke skupině v Youngstownu. Tam však, jak jsem se už zmínil, jsem nebyl oblíben. Kliky, které jsem kdysi zbavil moci, začaly pomluvami jednat proti mně. Moje úporná práce nepřinášela žádné výsledky. V té době vstoupila do války i Amerika a o mne se začala zajímat FBI (tajná policie Spojených Států). Příčinou byl můj pobyt v Německu a posudek místních orgánů, které nezapomněly na šarvátky, jež jsem pořádal jménem Společnosti. Tento dvojnásobný dohled, tj. ze strany kliky Youngstownu a FBI, mě přivedl až na pokraj nervového zhroucení.

Jak jsem už řekl, v samotném organizačním hnutí došlo k dalekosáhlým změnám. Společnost byla omezena na nevelký počet členů a ve státě New York byla zaregistrována jako „Biblická a traktátní společnost Strážná věž“, která je podporována dobrovolnými příspěvky. Jednotlivé skupiny svědků Jehovových byly ponechány samy sobě. Počet členů Společnosti činil šest až osm z každého státu. Členové nebyli voleni, ale jmenováni výborem. Skutečnost, že od této chvíle se měla Společnost skládat výhradně z Američanů, se v plném smyslu naplnila až teprve po válce, kdy moc Spojených Států otevřela jejich obyvatelům cestu do všech západních a neutrálních států. Tím se rovněž částečně vysvětluje náhlý poválečný vzrůst svědků Jehovových, zvláště v Asii a Africe. Spojení vývoje hnutí s hospodářskou a politickou mocí mi živě připomíná obraz ženy ze Zjevení sedící na šelmě.

Toto všechno se dělo v době války. Dřívější násilné metody práce teď nepřicházely v úvahu. Společnost vyhlásila, že bojové období Davida skončilo a že nyní začíná mírové období Šalamounovy stavby. K tomu ovšem byla potřebná misijní škola. Tato nutnost tady však byla už dříve. Propagační metody, které byly účinné u lidí prostých, totálně selhávaly při setkání se vzdělanými lidmi nebo těmi, kdo alespoň trochu znali Bibli. Neznalost Svědků byla

odstrašující. Za války existovaly ve Spojených Státech speciální komise, které prověřovaly občany odmítající z důvodu náboženského vyznání vojenskou službu. Tyto zkoušky mne vždycky naplňovaly studem, jako například tenkrát, když se předseda ptal: „Tvrdíte, že jste kazatelem, a neumíte najít v Bibli pátou knihu Mojžíšovu?“ Onen mladý muž skutečně tu knihu najít neuměl. Tak tedy vznikl „Teokratický kazatelský kurs“. V našich myšlenkách bývá slovo „kazatelský kurs“ vždy spojováno s učením Bible, ale v tomto případě se nejednalo o nic podobného. Tento kurs, kterým musí povinně projít všichni misijní pracovníci svědků Jehovových, se týká propagačních metod práce a argumentace.

Škola Gilead

Ve třicátých letech Společnost koupila velkou farmu s cílem zásobit pracovníky Brooklynské centrály potravinami. Byl to výborný nápad. Hospodářství krylo potřeby s přebytkem a ten byl, samozřejmě za vyšší ceny, prodáván Svědkům z New Yorku jako tzv. „potrava království“. Během války se Společnost rozhodla postavit na území farmy velkou budovu, do níž měla být přemístěna centrála z Brooklynu v případě, že by byla bombardována. Nyní měla být využita jako vzdělávací ústav misionářů pro zahraniční práci. Tento komplex budov byl postupně zvětšován a nazván "Biblická škola Gilead". Měli se tam učit misionáři a všichni pracovníci, kteří jsou plně zasvěceni nábožensko-propagační práci. Po ukončení kursu obdrželi vysvědčení.

Misijní práce

V průběhu války, která zasahovala do celé Asie, byli misionáři vysíláni hlavně do Jižní Ameriky a zemí sousedících s USA. Hned první zkušenosti však ukázaly, že životní úroveň v Portoriku, na Kubě a v jiných zemích je tak nízká, že normální misionář se nikdy nedovedl přizpůsobit tak, aby si zachoval zdraví. A proto se v těchto zemích začaly budovat misijní domy, které byly organizovány po vzoru bételských centrál. Samozřejmě, jak už to bylo ve Společnosti zvykem, tito misionáři nedostávali peníze, ale pouze knihy a traktáty a měli žít z jejich prodeje.

Misijní pohnutky

Ježíš zanechal učedníkům příkaz, aby šli do celého světa a získávali učedníky ze všech národů. Ale cílem misijní práce Strážné věže vůbec nebylo přivést lidi ke Kristu. Podle jejich programu tímto způsobem rozmnožovali třídu Jonadabů čili sluhů, čímž utvrzovali prestiž Společnosti a realizovali organizaci Nového světa, neboli teokracii – vládu nad svědomím poddaných.

Kapitola 16

Kdo je tím ničemným, utlačujícím vlkem?

Pocit spravedlnosti, bratrské lásky a dokonce i pocit lásky k nepřátelům, který byl v mém srdci jako výsledek učení Ježíše Krista, vždy odporoval nenávisťným, prudkým a lživým útokům na náboženství a duchovenstvo (jak protestantské tak i katolické), které obsahovala literatura svědků Jehovových. I kdybychom připustili, že uvedené osoby a instituce jsou našimi nepřáteli, evangelium nás učí postupovat jinak, než jak to ukazuje praxe Svědků. V epištole Římanům 12,18 a v dalších verších čteme: „Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji. Nechtějte sami odplácet, milovaní... nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.“ V mládí jsem se učil, že člověk má v podstatě jen jednoho nepřítele – satana. Ale Strážná věž mě učila o stále nových nepřátelích. Zde je několik příkladů vybraných z jejich literatury:

Náboženství je nástrojem satana!

Aby z křesťana mohl být svědek Jehovův, musí se mu nejdříve zošklivit jeho vlastní náboženství. V tomto směru udělala Strážná věž velmi mnoho a dosáhla svého cíle: vštěpila svědkům Jehovovým pohrdání a nenávisť k náboženství, a to v takové míře, že se už téměř nemohou stát křesťany. Ideologie, která usiluje o ovládnutí mas, musí do svého programu

zařadit boj s náboženstvím. Jakým způsobem dokázala Strážná věž zohydit náboženství v myšlenkách čtenářů její literatury? Stačí si prohlédnout knihy *Nepřátelé*, *Náboženství*, *Vyvýšení I, II, III* a mnoho dalších a sami poznáte ty propracované logické konstrukce sloužící k tomuto účelu. Nejčastějším trikem Strážné věže je přilepovat nepřátelům příslušnou etiketu. V případě náboženství je takovou nálepkou slovo „Babylon“. Zní dostatečně tajemně, aby vyvolávalo údiv prostých lidí. Jestliže se řekne, samozřejmě bez jakýchkoliv důkazů, že Babylon symbolizuje všechna náboženství světa, tak zbytek už je jednoduchý. Babylon je ve službách satana, a tedy i jednotlivá náboženství jsou náboženstvími satana. A protože satan je největším nepřítelem Boha i člověka, tedy i náboženství je největším nepřítelem Boha i člověka. A takovým způsobem se skutečnost převrací vzhůru nohama. Vždyť slovo náboženství znamenalo vždy a všude vztah k Bohu, vztah úcty. Seznam výčitek a pomluv, které očerňují náboženství, je přímo fantastický: velická nevěstka, ďábelské náboženství, nástroj satana, nepřítel lidského rodu, léčka, hřích posedlosti, počaté z ďábla, ďablem používané atd. Toto vše najdete v publikacích společnosti Strážná věž.

Rovněž církev římsko-katolická

Všechny námitky proti římskokatolické církvi se dají shrnout do následujících: „Pohanský Řím se změnil na Řím papežský. Jako pomůcka k obrácení pohanů ke katolicismu je používán strach. Vznikla hierarchie, která vládla nad lidmi. Pro vzrůst početnosti a bohatství se používají organizační metody. Očistec byl vymyšlen za účelem získávání peněz. Ceremonie přivedly pobožnosti k formalismu. Zavedli uctívání obrazů jako prostředek k organizování pobožnosti. Vystavěli kostely ke svádění lidí...“ Nemám teď v úmyslu posuzovat pravdivost těchto námitek, ale na druhé straně mě překvapuje, že všechny tyto chyby páchají i svědkové Jehovovi, aniž by o tom věděli.

Od samého začátku Svědkové používali a stále používají k získávání členů strach z konce světa. Vytvořili hierarchický systém, v němž nejvýše je třída „věrného a rozvážného otroka“ v New Yorku. Použili organizační systém, a to právě proto, aby získali početnost a bohatství. Zavedli čistě formální náboženství prodeje knih, a to ještě s takovými činnostmi jako je podávání zpráv a formální účetnictví. Stejně tak začali po celém světě budovat kostely, kterým říkají sály království, aby mohli pěstovat své náboženství prodeje a kupování.

Duchovenstvo – synové satana

Již na začátku knihy jsem se zmínil o tom, že Judge Rutherford obviňoval ze svého uvěznění v době první světové války duchovenstvo a planul proti němu nepředstavitelnou nenávistí. Zde jsou přívlasky, které v knihách *Vláda* a *Proroctví* uštědřil duchovenstvu všech vyznání: Honí se za ziskem, ukázali se jako děti Zlého, jsou zodpovědní za prolitou krev, dělají z Boha lháře, jsou mluvčími satana, před Bohem jsou zločinci. Ale už na začátku své práce v Americe jsem došel k názoru, že duchovenstvo, a zvláště protestantské, odplácí svědkům Jehovovým za zlé dobrým a jedná tak s námi v duchu křesťanské lásky. Tento kontrast s nenávistnými útoky Strážné věže byl tak nápadný, že již tenkrát zesílil tíhu mých pochybností.

Zvlášť těžká obvinění padla na duchovenstvo za to, že prý ovlivňují radiostanice, aby neprodávaly svůj vysílací čas svědkům Jehovovým. Tehdy byla duchovenstvu přilepena etiketa biblického Amana. Aman nenáviděl Židy a toužil je zničit. Teď ovšem vzniká otázka, proč duchovenstvo, jestliže skutečně disponovalo takovou mocí a nenávistí, nezničilo celou americkou společnost Strážná věž? Příležitostí bylo přece mnoho.

V praxi se ukázalo, že právě společnost Strážná věž byla nejhorším typem duchovenstva vládnoucího nad svědomím svědků Jehovových, když je nelítostně tlačila do provokačních akcí proti klidným občanům a zároveň je vystavovala nebezpečí uvěznění a peněžních trestů. A právě pochopení těchto protikladů mi pomohlo nabýt zrak. Teprve teď jsem začínal vidět mnoho věcí. Ale vidět ještě neznamená být volný. Viděl jsem hloubku otroctví, do kterého jsem upadl, a v následující kapitole chci popsat, jak jsem se z něho vyprostil.

Kapitola 17

Vyjítí z labyrintu

Skutečnost, že jsem se dostal ze zajetí Strážné věže a že dnes mohu o tom vyprávět, je zázrakem. Je to nevyvratitelný důkaz Boží lásky. Skutečnost, že jsem byl třicet let v otroctví a potom jsem se z něho dostal, svědčí o tom, že u Boha není nic nemožného. Je to ale také důkaz toho, že i tisíce jiných otroků Strážné věže mohou najít cestu k Bohu. Myslím si, že toto vyznání jim cestu k vysvobození může ukázat.

Odedávna jsem věděl, že Bůh ode mne očekává spíše zasvěcení se Jemu, než nechat se zbavit svobody lidskou organizací. Já jsem však pouze slabý člověk a Společnost o tom dobře věděla. Ona znala mou minulost, mé pohnutky, slabosti i obavy. Vlastnila podrobný seznam všech chyb, kterých jsem se dopustil. Věděla, jak se mne dotknout i urazit, jak zahrát na mé slabiny, které sama ve mně vytvořila. A já jsem věděl, že oni to vědí.

Jestliže mám odvalu napsat tuto knihu a dát ji vytisknout a přitom si uvědomovat, co to může znamenat pro mé osobní bezpečí a možnost výdělků, tak je to jediné proto, že mne tíží slib, který jsem dal Bohu v modlitbě.

Když v prosinci roku 1941 skončilo mé pověření oblastního pracovníka a začal jsem v Campbell práci průkopníka, musel jsem se porozhlédnout po nějakém vedlejším zdroji výdělků, abych doplnil příjmy získané prodejem knih a časopisů Strážné věže.

Protože jsem měl velké zkušenosti v oblasti prodeje knih, rozhodl jsem se založit vlastní knihkupectví, jehož prostřednictvím bych vhodnými knihami, ale také biblickými texty a jinými pomůckami pomohl rozšířit myšlenkový obzor svědků Jehovových. Prodával jsem dva roky, tj. do roku 1943, ale za tu dobu se mi nepodařilo udělat z toho větší obchod. V roce 1943 jsem od společnosti Strážná věž dostal dopis s výzvou, abych zanechal prodeje knih, protože prý mohou být v rozporu s teokratickým učením. Ve skutečnosti jim však šlo o to, aby jim někdo nepřekazil plány týkající se možnosti shromažďovat peníze, a kontrolovat to, co Svědkové čtou a prodávají. Samozřejmě jsem odmítl a odvolal jsem se na nutnost doplnit své příjmy, abych mohl pokrývat výdaje spojené s průkopnickou prací.

Oni se ale snažili zlomit mne ze všech sil. Svědkové navštěvovali stále mé knihkupectví, nikoliv však s cílem nakoupit knihy, nýbrž proto, aby mne špehovali. Vytvořili kolem mne atmosféru nejpodlejších podezření a obvinili mě, že se chci obohacovat na účet Strážné věže. Nakonec jsem byl již tak unaven neustálým špehováním, projevy zlé vůle a podkopáváním půdy pod nohama, že jsem se v roce 1949 rozhodl vzdát se funkce zvláštního průkopníka, pro kterou jsem byl určen. Znamenalo to ale buď být převeden do jiného obvodu, nebo zůstat, ale jako obyčejný průkopník. Společnost, samozřejmě, vybrala první variantu, ale s tím jsem zase nemohl souhlasit já.

V roce 1946 jsem pod názvem „Knižní novinky“ založil zajímavé vydavatelství, které informovalo o nově vycházejících náboženských knihách. Počet předplatitelů v mém knihkupectví tehdy vzrostl až na tři tisíce, a to převážně z řad svědků Jehovových. Situace v mém obchodování se zlepšila. Byl jsem s to posílat každý rok svým předplatitelům bezplatně dvě knihy. Koncem roku 1949 skončila má speciální služba průkopníka a já jsem se pomalu probouzel z hypnózy Strážné věže. Pčinilo se k tomu také to, že jsem začal bez pomoci Strážné věže číst Bibli a mnoho jiných knih. Muselo se to však odrazit na mých „Knižních novinkách“, neboť kolem roku 1951 se začaly objevovat první těžkosti.

Patnáctého února 1951 jsem dostal od společnosti Strážná věž zprávu, že jsem byl vyškrtnut ze seznamu průkopníků za to, že neplním to, co je pro tuto práci určeno, že publikuji „novinky“ a že posílám knihy svědkům Jehovovým. Společnost si totiž myslela, že jediné ona má právo rozesílat knihy a vydělávat na nich. Napsali mi také, že se mohu na místo průkopníka vrátit,

jestliže ukončím svou samostatnou činnost a začnu jejich knihy prodávat takovým způsobem, který je pro svědky Jehovovy určen, tj. odesílat jim příslušné částky.

Tak tedy přišel konec mé nepřetržité, jednadvacet let trvající služby, kterou jsem tak hltal a na kterou jsem byl tak pyšný. Celou tu dobu jsem věrně vyplňoval a odesílal Společnosti zprávy, které tak vyžadovali. Během celé doby mé slepoty jsem se kvůli Společnosti odřekl všech svých osobních plánů a přání. A teď toto vše leželo v rozvalinách. Pochopil jsem, že celou tu dobu jsem stavěl na písku. Přišla bouře a všechno se zhroutilo. Cítil jsem vnitřní prázdnotu. Nezůstalo ve mně nic, co by si zasluhovalo úcty. Kdysi, je to už dávno, jsem začal stavět na opravdové skále, kterou je Ježíš Kristus, ale dokážu se teď k těm šťastným dnům vrátit?

Záhy potom jsem poznal, co je to bojkot. Právě v okamžiku, kdy jsem nakoupil u vydavatelů mnoho knih, všichni svědkové Jehovovi u mne zrušili předplatné. Moje zadlužení bylo obrovské, a kdyby vydavatelé byli svědky Jehovovými, určitě bych zbankrotoval. Neměli by nade mnou slitování. Naštěstí tito lidé nebyli bez srdce a pochopili mou situaci.

Byl jsem natolik nerozvázný, že jsem se rozhodl pro částečný kompromis a přestal vydávat „Knižní novinky“. Mou situaci to však v ničem nezlepšilo. Naopak, bojkot nepřestával a projevoval se v podobě vyhrůzek, anonymních dopisů a telefonátů. Stále se objevovali vyzvědači, kteří pod pokličkou bratrských návštěv sledovali stav mých obchodů. Nakonec byla má pověst soustavně podkopávána a všechny tyto věci ničily moje zdraví tak, že jsem dostal srdeční záchvat.

Poslušnost Bohu

Postupně, čtením Božího slova bez pomoci Strážné věže, jsem nabýval opět duševní rovnováhu. Čím více jsem pociťoval Boží milost zjevenou v Ježíši Kristu, tím silnější bylo mé přesvědčení, že nesmím mlčet, že pro záchranu všech otroků Strážné věže bych měl uveřejnit nějakou výstrahu, popis skutečné dráhy svědků Jehovových, kterou jsem teď začínal chápat.

Nebylo to ale lehké. Byl jsem prostě zbabělec. Vždyť jsem právě zakusil, čeho jsou schopni moji bývalí bratři. Prožíval jsem pekelná duševní muka. Abych přehlušil Boží hlas v srdci, upadl jsem do opilství. Někteří z mých nepřátel si toho všimli a postarali se, aby mi k tomuto účelu nechybělo peněz. Žil jsem v neustálém strachu před společností Strážná věž. Bylo to pro mě něco jako určitý druh úrazu. Na každém kroku jsem cítil z jejich strany nějakou lest. V obchodování jsem si přestal vědět rady. Peníze jsem si žádným jiným způsobem vydělat neuměl, protože celý život jsem jen kupoval a prodával knihy. A tak naplněn strachem, spoután náchylností k alkoholu, nemocný fyzicky i duševně jsem byl již na cestě k smrti. Až jedné noci, když moje manželka odjela k rodičům a já jsem zůstal doma sám, padl jsem na kolena s pevným rozhodnutím hledat záchranu. Celou noc jsem se zpovídal Bohu z celého svého dosavadního života, ze všeho zla, kterého jsem se dopustil jako otrok Strážné věže. Když si teď prohlížím to, co jsem napsal v této knize, vidím, že je to přesné opakování mého vyznání se Bohu, které jsem tehdy v noci učinil. Časně ráno jsem Bohu slíbil, že když mne zbaví mé náklonnosti k pití a strachu před Strážnou věží, napíšu a zveřejním vyznání, ve kterém popíšu celou svou životní cestu.

Spolu s prvním slunečním paprskem na východě jsem povstal z kolen. Bůh vyslyšel mé modlitby. Teď jsem tam stál jako svobodný člověk. Věděl jsem, že se již nikdy nebudu bát svědků Jehovových ani společnosti Strážná věž, věděl jsem, že jsem volný od pout opilství. Bůh mi odpustil mé hříchy a poprvé po třiceti letech jsem pocítil v srdci skutečný pokoj, který převyšuje lidské chápání.

Toto všechno se stalo v dubnu 1952 a psaní této knihy dokončuji v dubnu 1956. Překrásné na tom je, že během celé té doby jsem nepocítil ani nejmenší chuť na alkohol a do mého srdce nezavítal ani stín strachu před Svědky. Jak to mám vysvětlit? Pán odpověděl na mou modlitbu. Je to úžasné.

Od té doby jsem nepřerušil práci a ani o krok jsem neustoupil od vytčeného cíle. Slídivové Strážné věže na mne útočili stejně jako dřív, ale nevěděli nic o tom, co se se mnou stalo. Jednou

v neděli, bylo to v roce 1954, jsem vyšel z tzv. sálu království rozhodnut, že se tam víckrát nevrátím. Zpočátku mě Svědkové ještě navštěvovali. Přijímal jsem jejich přízeň a nic jim nevyčítal. Ale také jsem se ani slůvkem nezmínil o svých obchodech, a to je zanedlouho přivedlo k tomu, že s návštěvami přestali.

Velmi rád jsem měl shromáždění a nikdy jsem nevynechal příležitost zúčastnit se jich. Ale ve chvíli, kdy mě Pán osvobodil z hypnotického vlivu „náboženství kupování a prodeje“, osvobodil mě rovněž od veškeré touhy chodit do sálů království, od těžkého kalného vína Strážné věže.

V srpnu roku 1954, přesně třicet let od doby, kdy jsem uvízl v síti Strážné věže, jsem zveřejnil první zprávu o záměru publikovat *Sešity křesťanské společnosti*, které se budou stavět proti společnosti Strážná věž. Dostal jsem pak mnoho vyhrůzek a nepřátelských projevů, ale to mne nepolekalo. Vyšel jsem z labyrintu Strážné věže a vešel jsem „do svobody a slávy Božích synů“. Poprvé jsem se opřel o poznání Boží pravdy a tato pravda mě vysvobodila.

Mým bývalým „bratrům“

A teď několik slov k vám, k nimž jsem byl kdysi vázán. Vím, že tisíce z vás touží po svobodě tak, jak jsem svého času toužil i já. Mé srdce s vámi plně cítí. Jak můžete získat svobodu? Za prvé: obraťte své srdce k Pánu a dovolte mu zaujmout místo Strážné věže. Začněte číst Slovo Boží. Kéž ono nahradí knihy, brožury a časopisy Strážné věže. Abyste se vyhli pokušení, raději je úplně vyhodte z domu. Je to totiž ono „těžké víno“ Babylonu Strážné věže. Působí na člověka tak, jak působí na opilce pohled na láhev.

Zanechte toho vašeho pobíhání, které je spojeno s prodejem knih a sbíráním peněz pro společnost Strážná věž. Ve skutečnosti tento čas kradete svému životu i Bohu. A vy se tím ještě chlubíte ve svých zprávách.

Více času věnujte modlitbě k Pánu. Zkuste se zkontaktovat s lidmi, kteří milují Pána Ježíše. Místo nehraje roli, ale raději se vyhýbejte tomu, abyste byli blízko sálů království. Tam totiž není vzájemné soužití, tam vás budou nutit k „náboženství kupování a prodeje knih“.

Snažte se nemyslet teokraticky, osvobodte se od organizovaného způsobu myšlení. Od chvíle, kdy uděláte tyto kroky, budete postupně růst a dozrávat. A zanedlouho, drahý Svědku, místo abys nemoudře chodil cestami Strážné věže, která neví, kam tě vede, začneš žít Duchem, který směřuje k cíli vytyčenému Ježíšem Kristem.

Jaká nádherná svoboda potom nastane! Již více nebudeš muset vykazovat, co jsi udělal, nebudeš muset podávat zprávy služebníku sboru, krajskému služebníku ani „věrnému a rozváznému otroku“ v Brooklynu! Nebudeš za to kritizován ani souzen. Když budeš služebníkem svého Pána, budeš stát nebo padat jen pro Něj. Nebudeš sledován a špehován, ale budeš žít nový život.

Nebudeš již více obětí pokládanou do rozpálené náruče molocha Strážné věže, ale budeš, jak říká apoštol Pavel v listu Římanům, „přinášet sebe jako živou, svatou, Bohu milou oběť“. Buď si jist, že tvůj Pán dobře ví, co jsi učinil a co ne. Nemusíš za tímto účelem vypisovat denní hlášení, abys o tom později četl ve statistikách Strážné věže.

Místo teokratického ducha náboženství Strážné věže, které spočívá v kupování a prodávání knih, budeš rozvíjet Ducha Kristova. Křesťanství se v tobě stane silou k dobrému a budeš moci chodit svobodný. Nikomu nebudeš nic dlužen kromě lásky, jak píše apoštol: „Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému.“ A to i bez vyplňování zpráv.

Jaký nádherný den pro tebe nastane, když z tvých ramen spadnou okovy Strážné věže a ty vstoupíš opět do řad volných lidí.

Varování

Křesťané! Během posledních tří pokolení mezi vámi vyrostla „teokracie“ – totalitní forma náboženství. Tato rakovina ovládla nejen Ameriku, ale svá chapadla roztáhla téměř do všech zemí světa. Ze srdcí svých otroků zcela vytlačila všechny stopy Ježíšova učení. Třída „věrného a rozvážného otroka“ společnosti Strážná věž si pro sebe vyhrazuje jedinečné právo vykládat Písmo svaté. Své výklady nazývá „novým světlem“. Tvrdí, že Pán jim svěřil správu ve svém domě. Tímto způsobem si připisují úlohu Duchu svatého a samotného Pána Ježíše odstrkují stranou. Křesťany nahradili zvěstovateli království a milost, kterou Bůh dává zadarmo všem věřícím v Ježíše Krista, zaměnili za systém činností, které mají nahradit spasení v Ježíši Kristu. Těmito činnostmi je rozšiřování knih, podávání zpráv apod.

Snaží se obrátit a získat lidi zvenku, kteří jsou mimo Organizaci. Jsou v tom velice zběhlí a používají osvědčené metody, jak křesťana přeměnit na zvěstovatele království.

Tento systém spočívá v:

1. prodávání knih a další literatury,
2. opětovných návštěvách těch, kdo jejich literaturu kupují,
3. pořádání domácího studia takových publikací,
4. přivedení svých obětí na společné studium knih,
5. přivedení na nedělní studium *Strážné věže* namísto Písma svatého,
6. ovlivňování k přijetí zvěstovatelských povinností,
7. uzavření celého procesu křtem.

Ti, kdo se podrobili této přeměně, skutečně zemřeli sami sobě a zároveň zemřela i jejich naděje v Ježíši Kristu a Jeho vykoupení. Křesťané, kteří vyznáváte a ctíte Boha podle svého vlastního svědomí! Když kupujete od svědka Jehovova knihu a dáte mu za ni padesát centů, spouštíte tím řetězovou reakci. Pohlédněte na záblesk v očích vašeho hosta, záblesk naděje na opětovnou návštěvu, na domácí studium, na získání celé vaší rodiny.

Možná, že při kupování jejich knih se vám zdá, že tím podporujete nějakou náboženskou činnost. Nenechte se však zmást! svědkové Jehovovi to takto vůbec neberou. Podle jejich teorie jste pouze ošklivými, neobřezanými Egypťany, které je ctností vykořisťovat a podvádět. Koupíte-li nějakou publikaci, stanete se lidmi dobré vůle a v případě úspěchu mise se stanete kandidáty, ale pouze na Jonadaby. Podle teorie svědků Jehovových je totiž již pozdě na vejít do duchovní třídy. Vaším úkolem v království je funkce Jonadabů – nosičů dřeva a vody pro národ pánů.

Lidé se modlili ke kamenům, k modlám, k ohni, vyjadřovali svá náboženství různými obřady, jídlem či pitím, ale společnost Strážná věž vynalezla novou formu náboženství – kupování a prodávání knih. Je to jejich bůžek a nebylo dosud na světě ještě žádné horší modlářství.

Buďte tedy rozumní. Achillovou patou teokracie Strážné věže, jejím nejslabším místem jsou zvěstovatelé království, kteří jsou podobni směsi železa a hlíny ze sochy z Danielova proroctví. Uhoďte do těchto nohou, a celá socha se zřítí. Když zvěstovatelé vejdou do vašeho domu, zaútočte Slovem Božím. Jestliže to neumíte udělat, osvobodte se tím, že odmítnete koupit si nebo si půjčit hned první knihu! Varujte se vyvolání řetězové reakce sedmi stupňů, protože můžete zcela nevědomě upadnout do zajetí.

Nechť historie mého života je pro vás varováním! Trvalo to třicet let, než jsem se osvobodil.